

தூதாசாரன்

JAN - 2017
தூமுகி - தை
Rs.20/-

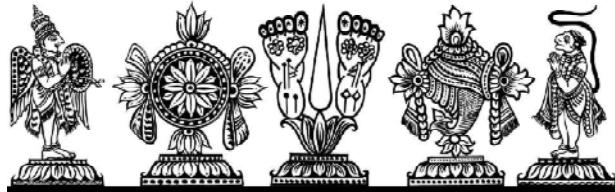

ஸ்ரீ ராமாநுஜர் - திருமாலிருஞ்சோலை (அழகர் கோயில்)

கிதாசார்யன் 460

கர்மண்யோதிகாரஸ்தே மா கலை கடாசன

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி
தாழ்வாதுமில் குரவர் தாம் வாழி – ஏழ்பாரும்
உய்ய அவர்கள் உரைத்தவைகள்தாம் வாழி
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

ஆண்டு 39

நம்மாழ்வார் ஆண்டு 5117 தூர்மதி தை (ஜூன் 2017)

இதழ் 4

எம்பெருமானாரும் திருமாலிருஞ்சோலையும்

ஆண்டாள் நாச்சியார் திருமொழியில் “நாறு நறும்பொழில் மாலிருஞ்சோலை நம்பிக்கு நாறு தடாவில் வெண்ணென்ற வாய்நேர் ந்து பராவிவைத்தேன், நாறு தடா நிறைந்த அக்காரவடிசில் சொன்னேன் ஏறுதிருவடையான் இன்றுவந்து இவை கொள்ளுங்கொலோ” என்று அருளிச்செய்துள்ளாள்.

‘ஆண்டாள் வாயால் சொல்லி வைத்தாள். ஆனால் அப்படிச் செயலில் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. எனவே அவள் வேண்டிக் கொண்ட பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றிவது அந்த ஸந்தானத்தில் (-அவளுடைய குடியில் அதாவது பிரபந்த குடியில்) பிறந்தவர்களுக்குக் கடமையன்றோ’ என்று எம்பெருமானார், தாம் திருமாலிருஞ்சோலைக்குச் சென்று ஆண்டாள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டபடியே அழகருக்கு நாறு தடா வெண்ணென்றும் நாறு தடா அக்கார வடிசிலும் ஸமர்ப்பித்தருளினர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீராமானுஜருடைய சீடரான கிடாம்பியாச்சான் என்பவர் திருமாலிருஞ்சீதாசார்யன் ஜூன் 2017

சோலை அழகரை ஸெவிக்கக் சென்ற போது, அவ்வெம்பெருமான் “ஏதாவது சீலோகம் சொல்லும்” என்று கூற , அவரும் ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் உள்ள (48) சீலோகமான “அபராதஸஹஸ்ர பாஜனம் பதிதம் பீமபவார்ணவோதரே அகதிம் (ஆயிரக் கணக்கான அபராதங்களுக்கு உறைவிடமானவனாய், பயங்கரமான ஸம்ஸாரப் பெருங்கடல் நடுவே விழுந்து கிடப்பவனாய், கதியற்றவனான என்னை...) என்று சொல்ல, “நம் இராமானுசனுடைய அடியவனாயிருந்து வைத்து, கதியற்றவன் என்று சொல்லிக் கொள்ளாதே” என்று அருளிச் செய்தாராம்.

சோழவரசனுடைய உபத்ரவத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக எம்பெருமானார் மேல்நாட்டிற்கு எழுந்தருளியபோது, அவருடைய சீடரான கூரத்தாழ்வான் திருமாலிருஞ்சோலையில்தான் தங்கியிருந்தார்.

திருமாலிருஞ்சோலையில் எழுந்தருளி யிருக்கும் எம்பெருமானார் திருமேனி இவ்விதழ் அட்டையை அலங்கரிக்கிறது.

நம்மாற்வார் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி

1102 பாசுரங்களுக்கு

நம்பிள்ளை அருளிச்செய்த வியாக்கியானமான

ஏடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியினை

முன்னோர் மொழிந்த முறை தயாமல் கேட்டு

ஸ்ரீ உ.வே. Dr. எம்.ஏ.வேங்கடக்ருஷ்ணன் ஸ்வாமி

விளக்கமாக நிகழ்த்திய பகவத் விஷய காலகேஷபம்

(375 காலகேஷபங்கள் – சுமார் 600 மணிநேரம்)

11 Audio DVDக்களாக ஒலிப் பதிவு செய்யப் பெற்றுள்ளன.

**க்தாசார்யன் வளர்ச்சி நிதிக்காக ரூ. 2500/- நன்கொடை வழங்குபவர்களுக்கு
இந்த 11 audio DVDக்கள் வழங்கப் பெறும்.**

க்தாசார்யன் பத்திரிகைக்குத் செலுத்தி
யுள்ள சந்தா முடிவடைந்த உடன், சந்தா
முடிவடைவது பற்றித் தனித் தபாலில்
தெரிவிக்கப்படும். உடனடியாகச் சந்தா செலுத்திப்
புதுப்பித்துக் கொள்ளாதவர்களுக்கு அடுத்த இதழ்
அனுப்பப்படமாட்டாது. சந்தா செலுத்துபவர்கள்
பின்கண்ட வங்கியின் (எந்த ஊரிலும்) எந்தக்
கிளையிலும் க்தாசார்யன் சந்தா செலுத்தலாம்:

Account in the Name of

GEETHACHARYAN

Punjab National Bank

Triplicane Branch

S.B. A/c No. 0346002100022891

IFSC Code: PUNB0034600

மேற்கண்ட வங்கிகளில் சந்தா செலுத்திய
விவரத்தை, க்தாசார்யன் அலுவலகத்திற்குத்
தொலைபேசி மூலமாகவோ, SMS, கடிதம்,
geethacharyan@yahoo.com க்கு E-mail
மூலமாகவோ தெரிவிக்க வேண்டும். தொலைபேசி
எண் : **09444911192** (காலை 10 மணிமுதல்
மாலை 5 மணி வரை மட்டும். ஞாயிற்றுக் கிழமை
விடுமுறை.) மணியார்டர்/ஷ.டி./ உள்ளுர்
காசோலைகள் மூலமும் சந்தா செலுத்தலாம்.

க்தாசார்யன்

E-mail: geethacharyan@yahoo.com

ஆலோசகர் குழுத் தலைவர்

T.C.A. ராமானுஜம் M.A.B.L. I.R.S (Retd.)

ஆசிரியர்

Dr. M.A.வேங்கடக்ருஷ்ணன் M.A., M.Phil., Ph.D., DLitt.

துணை ஆசிரியர்

Dr. ஜமா வேங்கடக்ருஷ்ணன் M.A., B.Ed., Ph.D.

க்தாசார்யன்

7, தெற்குமாட்சி, திருவல்லிக்கோணம், சௌகணி 600002

வருடச் சந்தா ரூ. 200

மூன்று வருடச் சந்தா ரூ. 500

ஆயுள் சந்தா ரூ. 2500

2017 ஜூவரி க்தாசார்யன்

எம்பெருமானார் ஆயிரம்

ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த மஹாவித்வான் காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி

எம்பெருமானாரைப் பற்றி எழுதியருளிய ஆயிரம் விஷயங்களின் தொகுப்பு

791. இனி மூன்றாமத்யாயத்தில் சிறிது செல்வோம். கீழ்க்கழிந்த இரண்டு அத்யாயங்களுள் முதலத்யாயத்தினால், ஜகஜ் ஜந்மாதி காரணமாய் ஸர்வ

தில்ய மங்கள விக்ரஹத்தைப் பரிக்ரஹித்து அப்ரமேயமான ஆனந்தத்தை உடையனாய் தன்னடி பணிந்தார்க்கும் அபரிமிதமான ஆனந்தத்தை அளிப்பவனாய் ஸ்ம்ஸாரபந்தத்தில் நின்றும் விடுபட்ட முக்த புருஷர்களினால் அநுபவிக்கப்பட்டு கொண்டிராநின்றானென்றும் தெரிவிக்கும் முகத்தினால் ஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவதநுபவ குதூ ஹலத்தை உண்டாக்குவதற்காக பரமபுருஷார்த்தமான பகவத் ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிகள் நிருபிக்கப்பட்டன. பிறகு இரண்டாமத்யாயத் செய்ததென்னென்னில், முதலத்யாயத்தினால் நிருபிக்கப்பட்ட அர்த்தம் ஸர்வாத்மநா அசைக்கமுடியாததென்று பரபக்ஷப்ரதிசேஷப பூர்வகமாக ஸாதித்ததுடன் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரமென்கிற பகவத் ப்ரணீத சாஸ்தர விசேஷத்தினால் தேறிய பொருளென்றும் நிருபித்து, ஸகல சேதநா சேதநப் பொருள்களும் பரமபுருஷகார்ய பூதங்களேயென்பதை நன்கு சோதிக்கும் முகத்தால் கார்ய ஸாமாந்யமும் பரப்ரஹ்ம கார்யமே என்பதும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஆக இரண்டத்யாயங்களாலும் புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் நிச்சயிக்கப் பட்டதாகத் தேறிற்று. இப்படி புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் நிச்சயிக்கப்பட்டாலும், அநாதிவாஸநா பலத்தாலே சூதர் புருஷார்த்தங்களையே நச்சிக் கிடக்கும்

சேஷியான வஸ்து பரப்ரஹ்மமேயென்றும், நான்முகன், சிவன் இந்திரன் முதலானவர்கள் அப் பரமபுருஷனாலேயே தன்னுடைய லீலைக்காக ச்ருஷ்டிக்கப்பட்டு உபஸம்ஹரிக்கப்படுகிறார்களைன்றும், அந்த பரமபுருஷன் ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்குப் புறம்பாய் நித்யஸுரி ஸேவிதமான ஸ்தாநவிசேஷத்திலே ஸ்வேச்சையினாலே சுட்ரோளி மயமான கீதாசார்யன் ஜனவரி 2017

ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பரமபுரஷார்த்த ப்ராப்தியில் பதற்ற முண்டாகாமைக்குக் காரணம் - தாங்கள் விரும்பிய புரஷார்த்தங்கள் அல்பாஸ்திரங்கள் என்பதை ஆராய்ந்துணராமையே யென்று கருதிய சாஸ்தரகாரர், அந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு இதர புரஷார்த்தங்களில் வைராக்யத்தையும் பரமபுரஷார்த்தத்தில் மிகுந்த ருசியையு முண்டாக்குவதற்காக கர்மபலங்களெல்லாம் கூடியின்னுக்களென்றும் பரமபுரஷ உபாஸநபலமான அபவர்க்க மொன்றே நித்ய புரஷார்த்த மென்றும் தெரிவித்து இவ்வழியாலே பரமபுரஷார்த்த ப்ராப்தியிலே த்வராதிசயத்தை உண்டாக்கவே பின்னிரண்டு அத்யாயங்களை அவதரிப்பிக்கின்றார். ஏற்கனவே கர்மவிசாரம் செய்து அதன் பலன்களை நச்வரங்களன்றறிந்து வைராக்யம் பெற்றவனுக்கே ப்ரஹ்ம மீமாம்பையில் அதிகாரமென்று ஜிஞ்ஞாஸா ஸுத்ரத்திலேயே நிருபிக்கப்பட்டிருப்பதனால், மறுபடியும் வைராக்யத்தை உண்டாக்குவதற்காக இந்த ப்ரயத்நம் வீணால்லவோவென்று சிலர் சங்கிக்கவுங்கூடும். ஆகிலும் கேண்மின். பஞ்சாக்நி வித்யா நிருபணத்தினால் விஷயங்களில் எப்படிப்பட்ட வைராக்யம் உண்டாகுமோ அது கர்ம விசாரத்தினால் உண்டாகமாட்டா தென்று கருதியே இங்கு புந: ப்ரயத்நம் கொள்ளப்படுகிறது. ஆகவே இது நிழல்பலமன்று, ஸபலமே. இந்த மூன்றாம் அத்யாயத்தின் முதற்பாதத்தில் பஞ்சாக்நி வித்யா நிருபணம் செய்து கர்மபலன்கள் எல்லாமும் நச்வரங்களைன் றும் நரகதுல்யங்களைன்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

6

பரமபுரஷப்ராப்திக்கு உபாயத்தைத் தெரிவிப்பதென்றும், நான்காமத்யாய மானது உபாய பலமான உபேயத்தைத் தெரிவிப்பதென்றும் நெஞ்சிற் கொள்க.

792. உபயலிங்காதிகரணத்தின் ப்ரமேயம் நிருபிக்கப்படுகிறது. இது மூன்றாமத்யாயத்தின் இரண்டாவது பாதத்திலுள்ளது. ஜீவாத்மாவானவன் ஜாக்ரத், ஸ்வப்ந, ஸாஷாப்தி மூர்ச்சாதி அவஸ்தைகளுக்கு ஹேதுவான நாநா சரீரங்களை ஏற்றுக் கொண்டு அவ்வவஸ்தைகளில் ஸாகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறான் என்னுமிடம் கீழே நிருபிக்கப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட ஜீவனாலே அதிஷ்டிதமான சரீரத்தில் பரமாத்மாவும் ஸம்பந்தப்பட்டிருந்தாலும் தத்பரயுக்தமான ஸாகதுக்காதி அபுரஷார்த்தலேசமும் தன்னிடத்தில் ஒட்டப்பெறாமலிருக்கிறான் என்பதையும் கல்யாண குணக்கடலாக இருக்கிறான் என்பதையும் நிருபிக்க இவ்வதிகரணம் தோன்றியது. “ந ஸ்தாநதோபி பரஸ்யோபயலிங்கம் ஸர்வத்ர ஹி” என்பது இவ்வதிகரணத்திற்கு தலையான ஸுத்ரம். பரஸ்ய - பரமபுரஷனுக்கு; ஸ்தாநத: அபி - ஜீவாதிஷ்டத நாநா சரீரங்களில் இருப்பு இருந்தாலும், ந - அபுரஷார்த்த ஸாகதுக்க ஸம்பந்தம் கிடையாது. இதற்கு ஹேதுவென்னென்னில், ஸர்வத்ர ஹி உபயலிங்கம் - பரமபுரஷன் ஸர்வச்சுதி ஸ்மருதிகளிலும் ஹேய ப்ரத்யநீகத்வம் கல்யாணைகதாநத்வம் என்கிற இரண்டு அஸாதாரண தர்மங்களோடு கூடியவனாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே என்பது ஸுத்ரத்தின் பொருள். இதைச் சிறிது விவரிப்போம். “அபஹுதபாப்மா விஜர: 2017 ஜூவரி கீதாசார்யன்

விம்ருத்யு: விசோக: வினிகித்ஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்ய ஸங்கலப:” இத்யாதி ச்ருதிகளும் “பர: பராணாம் ஸகலா ந யத்ர க்லேசாதயஸ்ஸந்தி பராவரேசே” இத்யாதி ஸ்ம்ருதிகளிலும் பரமபுருஷன் இயற்கையாகவே ஹேயப்ரத்யநீகனாயும் கல்யாணகுணாகராயுமிருக்கிறானென்று சொல்லப்படுகையாலே ஹேயப்ரதிபநான அப்பரமபுருஷனிடத்தில் சரீரஸம்பந்தமான து அபுருஷார்த்த ஸாகது:க்காபத்திக்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. அவன் அபஹ த பாப்மா வெனப்படுகிறான். அபஹதபாப்மத்வமாவது இன்னது என்பதைக் கீழே ஆநந்தமயாதிகரணத்தில் விவரித்திருக்கிறோம். புண்யபாபரூப கருமங்களின் பலன் ஸ்பர்சிக்கப்ப பெறாதிருத்தலே அபஹதபாப்மத்வமாம். அதாவது புண்ய, பாப ஸஜாதீயங்களான கருமங்களைத் தான் செய்தாலும் அவை பலன் கொடுக்கும்படியான சக்தியைப் பெறாதபடி அந்த சக்தியைத் தொலை தொலைத்தி டுகையேயாம். ஹேயப்ரத்யநீக்தவமென்பதும் இதுவே. இப்படி விலக்ஷனசக்தியுக்தனான பரமபுருஷனிடத்தில் ஹேயதேஹ ஸம்பந்தமுண்டானாலும் அது அபுருஷார்த்த ஸாகதுக்க ஸமுத்பாதகமாக ஆகமாட்டாது. ஹேயதேஹ ஸம்பந்தமானது கார்மாதீநமன்றிக்கே ஸ்வேச்சாக்ருதமாகையாலே. இதற்கு மேல் ஒரு சங்கை தோன்றும். பரமபுருஷனுக்கு தேஹ ஸம்பந்தம் கார்மப்ரயுக்தமன்றிக்கே ஸ்வேச்சாக்ருதமாகவே யிருக்கட்டும். ஹேயஸம்பந்தமானது வஸ்து ஸ்வபாவத்தாலே அபுருஷார்த்தாபாதகமாகியே தீருமன்றோ. மாம்ஸாஸ்ருக்பூய க்தாசார்யன் னனவரி 2017

விண்மூத்ரவெள்ளத்தில் ஒருவன் ஸ்வேச்சையினாலே அமிழ்ந்தாலும் ஹேய ஸம்பந்தமுண்டாகிற்தானே தீரும் - என்று சங்கிக்கக் கூடும். இங்கு உணர வேண்டிய தத்துவமாவது ஹேயத்வமென்பது கர்மக்ருதமேயொழிய வஸ்து ஸ்வபாவ ப்ரயுக்தமன்று. ஸம்ஸார தசையில் எந்த வஸ்துவும் அநுகூலமாகத் தோன்றுவதும் ப்ரதிகூலமாகத் தோன்றுவதும் வஸ்து ஸ்வபாவத்தாலன்று. அப்படியாகில் எதுவும் எவனுக்கும் அநுகூலமாக வேயோ ப்ரதிகூலமாகவேயோ இருந்து தீரவேணும். இப்படி எங்கும் காணப்படவில்லை. இன்று அநுகூலமானதே நாளைக்கு ப்ரதிகூலமா கிறது. அதுதானே மற்றொருநாள் அநுகூலமாகிறது. ஆகவே எந்த வஸ்துவும் ஸம்ஸார தசையில் அநுகூலமாயிருப்பதும் பிரதிகூலமாயிருப்பதும் கர்மக்ருதமேயாத லால் அகர்மவச்யனான பரமபுரஷனுக்கு ஸர்வவஸ்துக்களும் தன் விபூதியாய்க் கொண்டு அநுகூலமாகவேயிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது. ஆகவே ஹேயபூத தேவு ஸம்பந்தம் பரமபுரஷனிடத்தில் அபுரஷார்த்த பாதகமாகாதென்க. இந்த சாரீரக மீமாம்ஸையிலேயே முதலத்யாயத்தின் இரண்டாவது பாதத்தில் “ஸம்போகப்ராப்தி: இதிசேந் ந வைசேஷ்யாத்” போக்த்ராபத்தேர் அவிபாகச்சேத் ஸ்யால்லோகவத்” என்கிற ஸஹ்தரங்களில் பரமாத்மாவுக்கு ஜீவாதிஷ்டத சரீர ஸம்பந்தமிருந்தாலும் அகர்மவச்யனாகையாலே ஸாகது:க்காதி ரூப கர்மபல ஸ்பர்சமில்லை யென்னுமிடம் நி ரூ பி க ப் பட் டே யி ரூ ப் பதால் இவ்வதிகரணம் அத்தோடு புநருக்தமாகிறதேயென்று சிலர் சங்கிக்கக்

கூடும். அவ்விடத்துப் பூர்வபக்ஷி சர்ரம் வேறு, இவ்விடத்துப் பூர்வபக்ஷி சர்ரம் வேறு என்பதை ஸுக்ஷ்மேகாவிகையால் உணரவேணும். இங்கு விரிவுக்கு அஞ்சி நிற்கிறோம்.

இனி, முன்றாமத்யாயத்தின் கடைசி பாதத்திலுள்ள ஸர்வாந்நாரூபமத்யதிகரணம் பற்றிப் பேசுவோம். இதற்கு முந்தின அதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மவித்யா நிஷ்டனுக்கு சமம் ஆவச்யகமென்று சொல்லிற்று. போஜந நியமமாகிற சமவிசேஷம் ப்ரஹ்மவித்துக்கு உண்டா இல்லையா என்பதை விசாரித்து நிர்ணயிக்க இவ்வதிகரணம் தோன்றியது. “ஸர்வாந்நாரூபத்திச்ச ப்ராணாத்யயே தத் தர்சநாத்” என்பது ஸுத்ரம். ‘ச’ சப்தமானது அவதாரணப் பொருளது. ப்ராணவித்யா நிஷ்டன் எந்த அன்னத்தையும் புஜிக்கலாமென்று அனுமதிப்பது ப்ராணாபத்தசையைப் பற்றிதேயாம். ப்ரஹ்மவித்தான அதிகாரியின் விஷயத்தில் ப்ராணபத் விஷயமாகவே காண்கையாலே என்று ஸுத்ரார்த்தம். இங்கு பூர்வபக்ஷம் ; சாந்தோக்யத்தில் ஐந்தாவது ப்ரபாடகத்தில் ப்ராண வித்யா ப்ரகரணத்தில் “ந ஹ வா ஏவம்விதி கிஞ்சந அநந்நம் பவதி” என்று ஒதப்பட்டிருக்கிறது. ப்ராண வித்யா நிஷ்டனுக்கு அன்னமாகாதது எதுவுமில்லை யென்று இதற்குப் பொருள். ப்ராண வித்யா நிஷ்டனுக்கு நிஷித்தாந்ந போஜனமும் ஸர்வதாகூடுமென்றும், வித்யா மாஹாத்மியத்தினால் இதில் தவறில்லை யென்றும் சொல்லுவதாகத் தெரிகிறது.

அல்ப சக்திகளான ப்ராண வித்யா நிஷ்டனுக்கே நிஷித்தாந்ந போஜனம் அனுமதிக்கப்படுமானால், ப்ரஹ்மவித்யா நிஷ்டனுக்கு அந்த அனுமதி கைமுதிக ந்யாய ஸித்தமே என்று பூர்வபக்ஷம்.

இதன் மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு: ப்ரஹ்ம வித்யா நிஷ்டனான உஷ்ஸ்தன் ப்ராணாபத் தசையில் ஒரு யானைப் பாகன் உண்டு மிகுந்த காறாமணியை பஜித்து அதனால் உயிர் தரிக்கப் பெற்றானென்றும், பிறகு அந்த ஆனைப்பாகன் கொடுத்த பானத்தை அவன் (உஷ்ஸ்தன்) ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை யென்றும் சாந்தோக்யத்தில் முதல் ப்ரபாடகத்தில் (கண்டம் 9) உஷ்ஸ்த வ்ருத்தாந்த ப்ரகரணத்தில் காண்கிறது. இதனால் மஹா மஹிமசாலியான ப்ரஹ்மவித்துக்கும் நிஷித்தாந்நபக்ஷணம் ஆபத்விஷயமென்று தெரிவதனாலும், “ஆஹாரக்தெள ஸக்வ ஸாத்தி: ஸக்வசக்தெள த்ருவா ஸ்மருதி:” என்று ஆஹார சுத்தி ஆவச்யகமென்று தெரிவதாலும், “ப்ராணஸம்சயமாபந்நோ யோந்நமதி யத்ஸ்தத: லிப்யதே ந ஸ பாபேந பத்மபத்ரமிவாப்யஸா” என்று ப்ராஹ்மண ஸாமாந்யத்திற்கும் ஆபத்காலத்தில் ஸர்வாந்நமும் அநுமதிக்கப்படுவதாகக் காண்கையாலும், ப்ரஹ்மவித்தான அதிகாரி விசேஷத்திற்கும் ஸர்வாந்நாரூபத்யானது, ஆபத்காலமாத்ர விஷயகமென்று ஸித்திக்கும்போது, அல்பசக்தியான ப்ராணோபாஸகனுக்குக் காணும் ஸர்வாந்ந அநுமதியும் ஆபத் விஷயகந்தானென்பது பற்றிச் சொல்லவேணுமோ?

(தொடரும்)

உதகஸாந்தியின் உட்பொருள்

ஸ்ரீமதுபயவே. வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீபால்யஸிம்ஹாஸனம் சாஸ்த்ரஸாஹிதிவல்லப
கருணாகராசார்யஸ்வாமி

ஏகபத்னீ வரதன் அல்லவோ இராமபிரான் அவன் என் ஸ்ரீதேவீ ஸ்ரீதேவீ நீலாதேவீ ஸமேதனாகக் காட்சி தருகிறான்?

மகப்பேறு வேண்டிப் பல திருத்தலங்களுக்கு யாத்திரை சென்ற தயரதசக்ரவர்த்தி திருப்பார்த்தன் பள்ளியிலும் வந்து வேண்டினான். அவன் மூன் இப்படிக் காட்சி தந்த எம்பெருமான் 'நான்கு திருக்கரங்கள் மற்றும் மூன்று தேவிமார்கள் உடன் அமர ஆக மேல் உலகத்தில் என் இல்லத்தில் திகழும் நான் கீழ் உலகத்தில் உன் இல்லத்தையும் என் இல்லம் தான் உணர்த்திக் கொண்டு உனக்குத் திருமகனாக இருகரங்களுடன் மூன்று தம்பிகளுடன் தோன்றுகிறேன் கவலைப்பட வேண்டா' என்று சக்ரவர்த்திக்கு அருளியதாக வரலாறு.

இத்தகைய ஆனுஷ்டுபர்களைக் கண்டு பரகாலனே ஒரு செய்யுளாகவே அதாவது நாயகீயாகவே கவிதையாகவே மாறப் போகிறான் என்பதைக் கணிசித்தே வேதத்தாழ்வான் உரைநடை இந்த எம்பெருமானை பஞ்சபதபங்க்தி என்கிற யாப்பில் உள்ள

"புவனஸ்ய பதே! யஸ்ய த உபரி க்ருஹா இஹ ச, ஸ நோராஸ்வாஜ்யானிகும் ராயஸ்போஷகும் ஸாவீர்யகும் ஸம்வத்ஸரீணாக் ஸ்வஸ்திம்" என்ற செய்யுள்-ரிக் மந்திரத்தாலே மங்களாசாஸனம் செய்கிறான்.

யஸ்ய தே உபரி (த உபரி என்பது தே உபரி என்று பிரிகிறது) இஹ ச கீதாசார்யன் ஜனவரி 2017

க்ருஹா:- எந்த உனக்கு நீ தயரதனுக்குக் காண்பித்த படிப் பரமபதத்திலும் இங்குமாக இருப்பிடங்கள் உண்டோ அந்த - 'புவனஸ்ய பதே' எனப் பார்த்தன் பள்ளி எம்பெருமானை வினிக்கிறான் 'அனைத்துலகுக்கும் அதாவது அவைகளிலே வாழும் அனைத்து ஜீவர்களுக்கும் கேள்வனாகிய தாமரையான் கேள்வனே!' என்றபடி.

'ஸ்த்ரீப்ராயம் இதரத் ஸர்வம்' என்ற படி மூவுலகத்தவர்கள் நாங்கள் அனைவருமே பெண் போல. ஆகவே எங்களுக்கும் பரகாலநாயகீக்கும் நீயே பதி கேள்வன். தாமரையாளுக்கு மட்டும் கேள்வன் அல்லன் என்பதனை உணர்த்த 'புவனஸ்ய பதே!' என்ற இந்த வினி.

ஸ: அத்தகைய நீ, ந: -அடியோங்க ணுக்கு, அஜ்யானிம் ராஸ்வ - இளமை குன்றா நிலையை அளி. இளமையில் கணவனைப் பிரிந்து நாயகீ இருப்பதல்லவா பெரிய கொடுமை. அந்தக் கொடுமை உனக்கே தெரியும். நீயே 'வயோஸ்யா ஸ்யதிவர்த்ததே' என்று ஸீதாப் பிராட்டியின் இளமை போய்க் கொண்டிருக்கிறதே என வருந்திப் பேசியுள்ளாய். அதைப் போல இவ்வுலக வாழ்க்கையில் அர்ச்சாமுர்த்தியான உன்னை அனுபவிக்காது அதாவது உன் பணிவிடைகளுக்கு எங்களை அர்ப்பணிக்காது நாங்கள் வீணாடிக்கும் ஒவ்வோர் நொடியும் நாயகீக்கு இளமை குன்றுவது போலத் தான். இதனைத் தான்

ஆண்டாள் தனக்கே உரிய முறையில்

“கொம்மை முலை இடர் தீர்க் கோவிந்தற்கு ஓர் குற்றேவெல் இம்மைப் பிறவி செய்யாதே இனிப் போய்ச் செய்யும் தவம்தான் என்?” என்று பாடிடுகிறாள். அத்தகைய இளமை குன்றும் நிலயினைப் பெறாத வாழ்ச்சியை அளித்தருள்.

இப்பதிகத்தில் பரகாலநயகீயைப் பவளவாயாள், பஞ்சியன்ன மெல்லடியாள், பன்டு போல் அன்று, பல்வளையாள், பரக்கழிந்தாள், பாலின் நல்ல மென்மொழியாள், பாடகம் சேர் மெல்லடியாள், பலரும் ஏசப் (பேசுபவள்) பண்ணின் அன்ன மென்மொழியாள், வார்கோள் நல்ல முலை மடவாள் என்று தாயார் குறிப்பிடுவதாக வரும் தொடர்கள் ஆழ்வாரை ஓர் இளமைமிகுந்த பெண்ணாகக் காட்டிடுகின்றன. ஆழ்வாருடைய அளவில் அடங்காத பக்தியாகத் தோன்றும் அறிவும் அன்புமே கச்சினை நிறைக்கும் முலைகள். சேஷத்வ புத்தியே மடப்பம். இதெல்லாம் தான்

இங்கே குறிப்பிடப்படும் இளமை. அவ்விளையை குன்றா நிலையே அஜ்யானி: அது தான் நமக்குத்தேவை.

ராயல்போஷம் ராஸ்வ- ராய:- அர்ச்சையின் கைங்கர்யச் செல்வத்துக்குச் போஷம்- செழிப்பை ராஸ்வ- அளித்திடுவாய்.

ஸாவீர்யம் ராஸ்வ- அர்ச்சையின் கைங்கர்யத்தில் இழியும் ஆண் பெண் ஆகிய இரு பாலருக்கும் தொன்மையான ஸம்ப்ரதாயப் படியான முடி அலங்காரம் உடை அலங்காரம் என்று இவைகளை உலகம் பரிஹலூக்குமே என்ற அச்சமின்றி ஏற்கும் நல்ல உறுதிய ஸாவீர்யம். அதனை அளித்திடுவாய்.

ஸம்வத்ஸரீணாம் - ஆண்டு தோறும் அர்ச்சைக்கு நடக்கும் வார்ஷிக உத்ஸவங்களிலும் அது போன்ற மற்றைய உத்ஸவங்களிலும் பணி செய்வதாலே கிடைக்கும் ஸ்வஸ்திம்- நலத்தினை ராஸ்வ அளித்திடுவாய்.

(தொடரும்)

ஜல்லிக்கட்டும் பாரம்பரியமும்

பண்ணடைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள ஏறுதழுவதல் என்பதுதான் தற்போது ஜல்லிக்கட்டு என்ற பெயரில் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது.

கண்ணபிரான் எழு எருதுகளை அடக்கி நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணந்து கொண்டமை பற்றி ஆழ்வார்கள் பல பாசுரங்களில் அருளிச்செய்துள்ளனர். “நப்பினை தன்திறமா நல்லிடையூடர்த்த நல்ல திறலுடைய நாதனும் ஆனவனே” என்பது பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த பாசுரம்.

ஸ்ரீபாகவதும் தசமஸ்கந்தம் 58ம் அத்யாயத்தில் நாக்நஜித் என்பவனுடைய மகளை மணந்து கொள்வதற்காகக் கண்ணபிரான் எழு எருதுகளை அடக்கியது பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வளவு தொன்மை வாய்ந்த வீர விளையாட்டைத் தடைசெய்யக் கூடாது என்று பல லக்ஷக்கணக்கான மாணவர்கள் மிகவும் அமைதியாகப் போராட்டம் நடத்தியமையைப் பாராட்டுகிறோம்.

நம்முடைய மற்ற பராம்பரியமான விஷயங்களுக்கும் ஆபத்து ஏற்படும்போது இதேபோல் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு அமைதியாகப் போராடி, பாரம்பரியமானவற்றை நிலை நிறுத்துவார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

உறையிலிடாதவர்

முதுமுனைவர் ம. ஆ. வேங்கடக்ருஷ்ணன்

ஆழ்வார்களுக்குள் நான்காம் ஆழ்வாரான திருமழிசை ஆழ்வாரை உறையிலிடாதவர் என்றாருளிச் செய்கிறார் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார். உருவின கத்தியை உறையிலிடாமல் எங்கும் ஸேவை ஸாதிப்பவர் திருமங்கையாழ்வாரே தவிர திருமழிசை ஆழ்வார் அல்லர். ஆனால் நாயனார் திருமழிசை ஆழ்வாரை உறையிலிடாதவர் என்று அருளிச் செய்ததற்குக் காரணம் என்ன என்பதை விளக்கும் மணவாள மாழனிகள், “உருவினவாள் உறையிலாடாதே ஆதிமத்யாந்தம் தேவதாந்தா அவர்த்வ ப்ரதிபாதந பூர்வகமாக பகவத் பரத்வத்தை பபாதிக்கும் திருமழிசைப்பிரான்” என்றாருளிச் செய்கிறார். இதன்படி, மற்றையாழ்வார்களைக் காட்டிலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய மேன்மையை நன்றாக வற்புறுத்திக் கூறியின்ஸவர் திருமழிசை ஆழ்வாரே என்பது புலப்படுகிறது. இப்படி அவர் உறையிலிடாதவராக இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? மற்றையாழ்வார்கள் எம்பெருமானாலே மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்று ஆழ்வார்களாக ஆனவர்கள். ஆனால் திருமழிசை ஆழ்வாரோ, முதலாழ்வார்களுள் ஒருவரான பேயாழ்வாரால் திருத்திப்பணி கொள்ளப்பட்டு ஆழ்வாராக ஆனவர். எம்பெருமானால் அருளப் பெற்றவர்களைக் காட்டிலும் ஆசார்யால் அருளப் பெற்றவர் தெளிந்த ஞானம் படைத்தவராகத் திகழ்வர் என்பதற்குத் திருமழிசைப்பிரானே எடுத்துக்காட்டு. அதனால் தான் அவரை, ‘துய்யமதி பெற்ற மழிசைப்பிரான்’ என்று குறிப்பிடுகின்றார் மணவாள மாழனிகள்.

மனிவர் குமாராகப் பிறந்து பிரம்பன் குடியில் வளர்ந்தவரான திருமழிசை ஆழ்வார் பற்பல மதங்களிலும் புகுந்து ஆராய்ச்சி செய்து அம்மதங்களில் ஊன்றியிருந்தார். முடிவில் சைவமதத்திலும் அப்படியே ஊன்றிக்கிடந்த அவரைத் திருத்திப்பணி கொள்ள நினைத்த பேயாழ்வார் சில செடிகளைத் தலைக்மாக நட்டு, கீதாசார்யன் ஜனவரி 2017

அறுந்த தாம்பும் ஓட்டைக் குடமும் கொண்டு கிணற்றிலிருந்து நீர் எடுத்து வார்க்க முற்பட்டார். இதைக்கண்ட திருமழிசையார், ‘இந்த ஓட்டைக் குடத்தில் எப்படி நீர் தண்ணீர் எடுத்து ஊற்ற முடியும்? அதுவும் தலைக்மாக நட்டுள்ள செடி எப்படி முளைக்கும்!’ என்று பரிகசிக்க, “நீர் பற்றியிருக்கின்ற தெய்வங்கள் பலன் கொடுக்கும்போது இந்தச் செடியும் முளைக்கும்” என்று கூறினார். அப்போதுதான் திருமழிசையாரும் உண்மையை உணர்ந்து கொண்டார். பேயாழ்வாரும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே முழுமுதற்கடவுள் என்பதை திருமழிசையார் நெஞ்சில் படும்படி பதேசித்தார்.

அவரூடுத் தீயான் ஆங்கேளிய

யலரூடுத் தீயான் மாயேனியாயன் - அவரூடுத் தீயான் மாயைரான் வார்சடையானென்றிவர்கட் கென்னந்தானாமோவிழை. (ஸ்ரீம் திருந்தாதி 97)

‘இந்திரன், பிரமன், சிவன் ஆகியவர்கட்கு நெஞ்சால் நினைப்பதற்கும் அரியன் திருமால்’ என்ற தம்முடைய கருத்தைத் திருமழிசைப்பிரானின் திருவள்ளத்தில் விதைத்தார். உடனே திருமழிசைப்பிரானும் தெளிவடைந்து அப்போதே பரம வைஷ்ணவராக மாறினார்.

இப்படி முதலில் சைவராக இருந்து பேயாழ்வாருடைய கடாசலைத்தால் வைஷ்ணவராக மாறியதால், திருமழிசை ஆழ்வார் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய மேன்மையையும், மற்ற தேவதைகளுடைய கீழ்மையையும் ஸ்பஷ்டமாகவே காட்டுகிறார். முதலில் சைவ ஸம்பாதாயத்திலும் சில நாள் இருந்தவர் என்பதால் அத்தேவதைகளுடைய சரித்திரத்தை யும் நன்றாகவே எடுத்துக்காட்டி என்னி நகையாடுகிறார்.

காளியுழுப்பொலர் செவிக்கிளாந் கீங்கியார்

பேளிலும் வரந்த மிடுக்கில்லாந் தேவரை

ஆளையெந்றைந்து வழுமாதர்கள்! எம்மாதியன்

பேளிலும் பிறப்பெலும் பிளக்குக்க் கிற்றிரே.

என்பது திருமழிசை ஆழ்வாருடைய திருவாக்கு.

பிறதேவதைகள் காண்பதற்கு இனிய உருவத்தை யுடைவர்களுமல்லர். கேட்பதற்கு இனிய சரித்தீரத்தை யுடையவர்களுமல்லர். இவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் அவர்களைச் சரணாடைந்தாலும் நாம் கேட்கின்ற வரங்களைக் கொடுக்கும் சக்தியுடையவர்களுமல்லர் என்கிறார் திருமழிசைப்பிரான். இப்படி ஒரு தேவதை வரம் கொடுக்க முடியாமல் போன நிகழ்ச்சியொன்று திருமழிசைப் பிரானுடைய வாழ்க்கையிலேயே இடம் பெற்றிருக்கின்றது. பொதுவாக ஆழ்வார்களுடைய வாழ்க்கை வரலாறு பூர்வாசார்யர்களுடைய வ்யாக்யானங்களில் இடம் பெறுவதில்லை. ஆனால் திருமழிசையாழ்வாருடைய வாழ்க்கையில் நடந்த இந்த நிகழ்ச்சியை மட்டும் நம்பின்னள் தமது விரிவுரையில் ஓரிடத்தில் (ஈடு 4-10-7) மிகவும் விரிவாகவே விளக்கியிருக்கிறார் என்பதைக் கொண்டே இந்த நிகழ்ச்சியின் முக்கியத்வத்தை நாம் உணரலாம்:

பகவத் ஸமாச்ரயணம் பண்ணி ஐஞாநாதிகரா யிருப்பார் ஒருவரிருந்து தம்முடைய வஸ்த்ரத்தைப் புரையா நின்றாராய், அவ்வளவிலே தேவனும் தேவியுமாகப் போகா நிற்க அநாதரித்திருந்தாராய், தேவியானவள், 'நீர் ஸர்வாதிகராயிருக்க உம்மைக் கண்டவிடத்தில் இவன் அநாதரித்துக் காலை நீட்டிக் கொண்டிருந்தானே' என்ன, 'அதுதான் இருக்கிறபடி அறிவோம்' என்று இருவரும் இவர் பக்கவிலே வந்து, "நீயென? தேவர்களை மநுஷ்யர்கள் கண்டால் அநுவர்த்தித்து வேண்டும் வரங்களும் வேண்டிக் கொள்ளக் கடவர்களா யிருப்பகள். நீ நம்மைக் கண்டவிடத்தில் நீட்டின காலை முடக்குதல், சில உபசாரங்களைப் பண்ணுதல் சிலவற்றை வேண்டிக் கொள்ளுதல் செய்யாதே இருந்தாயீ!" என்ன, "அழகிது, அவையெல்லாம் செய்யக் கடவேன்; மோசும் தரலாமோ" என்ன, "அது நம்மாலே செய்யலாம் தன்று; பகவத் ஸமாச்ரயணம் பண்ணி அவன் ப்ரஸாதத்தாலே

பெறவேணும்" என்ன, "ஆகில் இன்று சாவாரை நாளை சாவப் பண்ணலாமோ?" என்ன, "அதுவும் கர்மாநுகுணமாயிறே யிருப்பது, நம்மால் செய்யப்போகாது" என்ன, "ஆகில் நீ செய்யுமது இவ்வுசி போன வழியே நாலும் போம்படி அநுக்ரஹித்து நடக்குமித்தனை" என்ன, தேவனும் கோபத்தாலே நெற்றியில் கண்ணைக் காட்ட, இவரும் காலில் அனேகங் கண்ணை உண்டாக்கிக் காட்டனார்.

இதே சரித்தீரத்தை மிகவும் சுருக்கமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் குறிப்பிடுகிறார்.

ருத்ரனும் தேவியும் போகநிற்க, பகவத் ப்ரவணனாயிருப்பானொருவன் அவர்களை அநாதரித்துத் தன் வஸ்த்ரத்தைக் குத்தினான் என்கிறத்தை நினைப்பது.

போயூழ்வாரால் திருத்திப் பணிகொள்ளப்பட்டு எம்பெருமானாலே மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்ற இவ்வாழ்வார் சிவபெருமானைக் குறித்து இவ்வாறு நடந்து கொண்டதை தம்முடைய திவ்யப் பிரபந்தத்திலும் குறிப்பாகக் காட்டுகிறார்.

மற்றுத் தொழுவார் ஒருவரையும் யாவின்மை கற்றைச் சடையான் கரிக்கண்டாய் - ஏற்றைக்கும் கண்டுகொள்கண்டாய் கடல்வண்ண யாவுள்ளைக் கண்டுகொள்கிறுமாறு. (நான்முகன் திருவந்தாநி 26)

'கடல்வண்ணனே! உன்னைத் தவிர நான் வேறு எந்த தெய்வத்தையும் தொழுாதவன் என்பதற்கு சிவபெருமானே சாட்சியாவான். இப்படி உன் ஒருவனையே தொழும் அடியேன் என்றைக்கும் உன்னையே வணங்குபவனாக இருக்கும்படி அநுளவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

இவ்வாழ்வாருடைய ஆசாரியரான பேயாழ்வார் திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளி யிருக்கும் எம்பெருமானை பாடும்போது தழுச்சடையும் நீண்முடியும் ஓன்மழுவும் சக்கரமும் நூறுவும் போன்னானும் தோன்றியால் - தழும் திரண்டாலுமியாயும் நூறுவையேல்ந்தைக்கு

இரண்டுவும் ஓன்றாயிசைந்து. (முன்றாம் நிருவந்தாநி 63) என்றாலும் செய்கிறார். இதைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளும் சிலர் இப்போது திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருப்பவன் இரண்டுருவும் ஓன்றாக

இசைத்துக் கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பதாக கருதுகின்றனர். ஆனால் இப்பாகுரத்தின் உண்மைப்பொருளை விளக்குகின்ற பொயவாச்சான்பிள்ளை,

வேஷ்ட்தையும் வேஷ்ட்தையும் ஒக்கதறிப்பதே!
இதொரு சீவத்தையே! என்கிறார்.
(தாழ்சடை இத்யாதி) குழும் திரண்டருவி
பாயா நின்ற திருமலைமேலே நிற்கிற
என்னுடைய ஸ்வாமிக்கு (இரண்டுருவும்
ஒன்றாயிசைந்து) ஒன்று ஸாதகமாய் ஒன்று
வித்தமானால் சேராச்சேர்த்தியாக
இருக்குமோ வென்னில் இரண்டுருவும்
இசைந்து ஒன்றாயிருக்கும்-பொருந்தியிருக்கும்

என்றாலுமிருந்து கவனிக்கத்தக்கது. இதன்படி எம்பெருமான் ஸ்ரீமந்நாராயணன் சிவபிரானுக்கும் அந்தர்யாமியாக இருக்கின்றபடியால் அவனையும் தனக்குச் சரீரமாகவே (உடலாகவே) கொண்டவன்; நீண்முடியும் சக்கரமும், பொன்னானுமான தன்னுடைய திவ்யமங்களத் திருமேனியை உடையவனாக இருக்கும்போதும் சரி, தாழ்சடையும் ஒன்மழுவும், குழரவுமுடைய சிவபெருமானைத் தனக்கு சரீரமாகக் கொண்டிருக்கும்போதும் சரி, இரண்டுமே அவனுக்குப் பொருத்தமாகவே உள்ளது என்றுதான் பேயாழ்வார் இப்பாகுரத்தில் குறிப்பிடுகின்றார் என்பது வியாக்யான சக்ரவர்த்தியின் விளக்கம். இப்பாகுரத்தைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளும் சிலர் எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் பாதிபாகத்தில் சிவபெருமானும் எப்போதும் உறைகின்றான் என்று கூறுவது முற்றிலும் தவறாகும். இதைப் பேயாழ்வாருடைய சீடரான திருமழிசையாழ்வார் அழுக்தம் திருத்தமாகக் கூறுகிறார்.

ஆறுசடக்கந்தான் அண்டர்கேள் நன்னோடும்
கூறுடையனெப்புவும் கொள்கூத்தே! (நாள். திருவ. 4)

கங்கை நீரைத் தலையில் தரித்துக் கொண்டிருக்கும் சிவன், எம்பெருமானுக்குச் சமமானவன் என்று கூறுவதும் ஒப்புக் கொள்ளத் தக்கதோ? என்று கேட்கிறார் திருமழிசையாழ்வார்.

கீதாசார்யன் ஜனவரி 2017

இங்கு சிவனை ‘ஆறு சடைக்கரந்தான்’ என்று கங்கைநீரைத் தலையில் தரித்தவனாக அவர் குறிப்பிட்டது கருத்தாழும் மிக்கதாகும். இதை அவரே மற்றொரு பாகுரத்தில் விவரிக்கிறார்:

குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டிலை நீப்பெய்யு
 மறை கோண்ட மந்திரந்தல் வாழ்ந்தி - கூறுகொண்ட
 கண்டதான் சென்னிமேலங்க கழுவினான்
 அண்டதான் சேவுடையயாங்கு. (நாள். திருவ. 9)

உலகளந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நீராலே விளக்கிய பிரமன், அந்தப் புனித நீரானது சிவனுடைய தலையிலே விழும்படியாகச் செய்தான். தறுதலைகளான பிள்ளைகளைத் திருத்துவதற்காக பாகவதர்களுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை அவர்கள் தலையிலே தெளிப்பது போல, சிவனுடைய தலையில் எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தைத் தெளித்தான் பிரமன்; அப்படி ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தைத் தலையிலே தரித்துள்ள சிவன், பகவானுக்குச் சமமானவன் என்று கூறுவதும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதோ? என்று திருமழிசையாழ்வார் கேட்கிறார்.

சிவனே தன்னுடைய சீடர்களான நால்வர்க்கு எம்பெருமானைப் பற்றி உபதேசித்ததை ஒரு பாகுரத்தில் கூறுகிறார்.

ஆலமிழ்க்கிழ் அறுநெறியை நல்வர்க்கு
 யேலையுக்குத்துரைத்தான் யெய்துவத்தோன் ஞாலம்
 அளந்தானை அழிக்கிட்டந்தானை அல்லேல்
 வளர்ந்தானைத் தான் வணங்குமாறு. (நாள். திருவ. 17)

மெய்யான தவநெறியை உடையவனான சிவன், உலகளந்தவனும், பாற்கடலில் உறைபவனும், ஆலிலையில் பள்ளிகொண்டவனுமான பெருமானைத் தான் வழிபடும் முறையாகிய நல்வழியை முன் யுகத்தில் ஓர் ஆலமரத்தின் நிழலில் இருந்து கொண்டு அகஸ்த்யர், புலஸ்த்யர், தசூர், மார்க்கண்டேயர் ஆகிய முனிவர்கள் நால்வர்க்கு உபதேசித்தான் என்று புராண வரலாற்றை எடுத்துக் காட்டுகிறார் திருமழிசையாழ்வார்.

மற்றெந்த ஆழ்வாரும் கூறாத சரித்திரம் ஒன்றை திருமழிசையாழ்வார் கூறுகின்றார்:

கண்டுவணங்கினார்க்கூன்கூன்கூல? காமனுடல்
 கொண்டதுவத்தார்க் குமையுளர்ந்த - வண்டலம்பும்
 தாரலங்கல் நீண்முடியான் தன்பெயரே கேட்குந்து அங்
 காரலங்களனமையாலயங்கு. (நாள். திருவ. 78)

ஒரு சமயம் சிவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் குறித்து தியானம் செய்து கொண்டிருக்க்கையில் பார்வதியானவள் “நீர் யானாக்குறித்து தியானம் செய்கிறீர்?” என்று கேட்டாளாம். உடனே “ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் குறித்துத் தான்” என்று சொல்ல நினைத்து, அந்தத் திருநாமத்தை நினைத்த மாத்திரத்திலேயே சிவனுக்கு உடலுருகி மெய்தளர்ந்து குரல் தழுத்தொழிந்ததாம். இப்படி பகவானுடைய திருநாமத்தை மனத்தால் நினைத்த மாத்திரத்திலேயே சிவனுக்கு இப்படி ஏற்பட்டதென்றால், அந்த பகவானை நேரே காண்பவர்கள் எப்படி ஆவர்களோ? என்கிறார் திருமழிசையாழ்வார். இதனால் ஸ்ரீமந்நாராயணன் மீது அளவற்ற பக்தி கொண்டவன் சிவன் என்பது புலப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட பகவத்பக்தனை நாமும் வணங்கினால் தவறென்ன சிலர் என்று கேட்கலாம். இதற்குக் கூரத்தாழ்வான் எனும் ஆசார்யர் அளித்த விடையாவது: “எங்கள் ஸ்ரீவர்கள் தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணாமையாலே”, என்பதுதான்.

ஸத்வகுணம் தலையெடுக்கும்போது தன்னை ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பரமபக்தனாக நினைக்கும் சிவன், ரஜோகுண, தமோகுணங்கள் தலையெடுக்கும் போது தன்னையே பரம்பொருளாகவும் கருதிக் கொண்டு விடுகிறான். இதை உண்மையென்று நம்பி அவனையும் சிலர் வணங்கவே அவனுக்கு அஹங்கார மேற்பட்டு, ஸ்ரீமந் நாராயணனோடு எதிரிடவும் முற்படுகிறான். அதனால் தான் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இதர தேவதைகளை வணங்குவதில்லை. அதனாற்றான் திருமழிசையாழ்வாரும்,

பெள்ளத் தேவர் தேவர்ல்லாரை திருவில்லாந்
தேவரைச் சேர்ந்தேவே. (நாள். திருவ. 53)

என்று திருமகள் கேள்வனைத் தவிர வேறு எவரையும் தெய்வங்களாகவே நினைக்க வேண்டாம் என்று உபதேசிக்கிறார்.

முதலாழ்வார்கள் அநுபாவ்ய வஸ்துவை நிஷ்கர்விக்க அதுக்குக் களைபிடுங்குகிறார் (திருமழிசை ஆழ்வார்). என்றாலும் செய்கிறார் பொயவாச்சான்பிள்ளை. அதாவது முதலாழ்வார்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரம்பொருள் என்று

நிலைநாட்டி, நாம் அனுபவிக்கத்தக்கவன் அவனே என்று காட்டினார்; அம்முதலாழ்வார்களுள் ஒருவரான பேயாழ்வாரால் துய்யமதிபெற்ற மழிசைப்பிரான், அவ்வனுபவமாகிற பயிருக்குக் களைபிடுங்குகிறார். அதாவது பிற தேவதைகள் பரம் பொருள்லவர் என்பதை நிலை நாட்டுகிறார்.

நான்முகளை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகவும்
தான்முகமாய் சங்கரவை நான் படைத்தான் (நாள்.திருவ.1)

பிரம்மாவால் படைக்கப் பட்டவன்தான் சிவன்; அந்த பிரம்மாவையும் படைத்தவன் நாராயணன் என்று தம்முடைய திவியப்பிரபந்தத்தைத் தொடங்கும் போதே அழுத்தம் திருத்தமாகப் பறைசாற்றுகிறார்.

‘பொல்லாத தேவரைத் தேவரல்லாரைத் திருவில்லாத் தேவரைத் தேவேல்மின் தேவு’ –என்று காண்பதற்கிணிய வடிவுமில்லாமலும், கிட்டனாலும் பலன் கொடுக்கும் சக்தியில்லாமலும் இருக்கின்ற திருவில்லாத் தேவர்களை தெய்வங்களாகவே நினையாதீர்கள் என்று தம்முடைய பிரபந்தத்தின் நடவில் கூறியருளுகிறார்.

இனியற்ஞேன் சங்கும் நான்முகர்கும் நெய்வம்
இனியற்ஞேன் எம்பெருமாவுள்ளை - இனியற்ஞேன்
காரணன் நீ கற்றவை நீ கற்பவை நீ நாமிரிச
நாரணன் நீ நான்முகர்ந்தேன். (நாள். திருவ. 96)

என்று சிவனுக்கும் நான்முகனுக்கும் தெய்வம் நீயே என்றும் எல்லாவற்றுக்கும் காரணமும் நீயே என்றும் நன்றாக அறிந்து கொண்டேன் என்று எம்பெருமானை நோக்கிக் கூறித் தம்முடைய பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஆக, முதலாழ்வார்களில் ஒருவரான பேயாழ்வாருடைய கடாக்ஷத்தாலே பரம வைஷ்ணவராய்த் துய்யமதி பெற்றவரான திருமழிசையாழ்வார் தம்முடைய திவியப் பிரபந்தமான நான்முகன் திருவந்தாதி நெடுகிலும், குறிப்பாக ஆதிமத்ய அந்தங்களில் (முதல்-நடுவு-முடிவு) பரத்வ-ஸ்தாபனம் பண்ணி, மற்ற தெய்வங்கள் பரதேவதைகள் அல்லர் என்று நிலைநாட்டுகின்ற படியால் இவரை உறையிலிடாதவர் என்கின்றனர் பூர்வாசார்யர்கள். இப்படி இவரை உறையிலிடாதவர் ஆக்கிய பெருமை பேயாழ்வாரையே சாரும்.

गुडं¹ माक्षिकं² सपि:³ दधि⁴ क्षीरं⁵ चेति पात्रैः निक्षिप्य⁶ शोषणादिभिर्विशोध्य⁷, अर्घ्यजलेन संप्रोक्ष्य⁸, मधुपर्कम्⁹ अवनतशिरा¹⁰ हृषोत्फुल्लनयनो¹¹ हृषमना भूत्वा¹² प्रदाय¹³ आचमनीयं दद्यात्¹⁴। यत्किञ्चिदद्रव्यं¹⁵ भगवते दीयते¹⁶ तत्सर्वं¹⁷ शोषणादिभिर्विशोध्य¹⁸ अर्घ्यजलेन संप्रोक्ष्य दद्यात्¹⁹॥

ततश्च²⁰ गां²¹ स्वर्णरत्नादिकं च²² यथाशक्ति²³ दद्यात्²⁴। ततः²⁵ सुसंस्कृत-अन्नं²⁶ आज्याद्यं²⁷ दधि²⁸क्षीरं²⁹मधूनि च³⁰ फलमूलव्यञ्जनानि³¹ मोदकाश्वान्यानि च³² लोके प्रियतमानि³³ आत्मनश्चेष्टानि³⁴ शास्त्राविरुद्धानि³⁵ संभूत्य³⁶ शोषणादिभिर्विशोध्य³⁷ अर्घ्यजलेन संप्रोक्ष्य³⁸ अस्त्रमन्त्रेण रक्षां कृत्वा³⁹,

हुट्टम्¹ माक्षीकम्² लर्पिः³ तृती⁴ कृष्णरम् चेति⁵ पात्तरैः निक्षीप्य⁶ शोराष्णाती⁷पि⁸र्विशोरात्तु⁹य¹⁰, अर्क्षयज्ञलोन सम्प्रेरोक्ष्य¹¹, मतु¹²पर्कम्¹³ अवन्तशरीरा¹⁴ ऊर्मिष्टोत्तु¹⁵पुल्लनयनो¹⁶ उम्रुष्टमना पृष्ठवा¹⁷ प्ररक्षाय¹⁸ आ॒चमनीयम् तृती¹⁹यात्²⁰. यक्षिञ्चित्तृत्तुरव्यम्²¹ पृष्ठवेते तृत्तुयेते²² तृत्तुलर्वम्²³ शोराष्णाती²⁴पि²⁵र्विशोरात्तु²⁶य²⁷ अर्क्षयज्ञलोन सम्प्रेरोक्ष्य तृत्तुयात्²⁸.

तृत्तुप्सच²⁹ कृाम³⁰ लर्वर्णारत्तुनाती³¹कम् च³² यक्षूपारक्ती³³ तृत्तुयात्³⁴. तृत्तु³⁵ ल॒र्वसम्ल॒स्कृत्तुनाम³⁶-ऐ॒ज्ञ्यात्तु³⁷यम्³⁸ तृती³⁹कृष्णर⁴⁰मतु⁴¹ च⁴² पू॒लमूल-व्यन्त्तुज्ञानी⁴³ मोर्त्तुकाप्सच अ॒न्यानी⁴⁴ च ल॒ोके प्रीत्तमानी⁴⁵ आ॒त्तमानप्सच इ॒ष्टानी⁴⁶ शोरास्त्राविरुद्धत्तु⁴⁷नानी⁴⁸ सम्प्रेरुद्ध्य⁴⁹ शोराष्णाती⁵⁰पि⁵¹र्विशोरात्तु⁵² अर्क्षयज्ञलोन सम्प्रेरोक्ष्य⁵³ अ॒स्त्रमन्त्तरेण रक्षाम् कृ॒त्तुवा⁵⁴,

वेल्लम¹, तेऩ², नेय³, तयिर⁴, पालं आ॒क्षयवर्त्तैरैत्तु⁵ तृत्तित्तृत्तिप्प आ॒त्तिरृत्तिलै॒सेर्त्तु⁶, शोराष्णाम् मृत्तलियवर्त्तैरैलै॒सृत्तप्पृत्तृत्ति⁷, अ॒र्क्षय ज्ञै॒लत्तैरैलै॒प्रेरोक्षीत्तु⁸, मतुपर्कत्तैरैत्तै⁹ कु॒नीन्त तै॒लै॒यै॒त्तै¹⁰, कृ॒नै॒कृ॒नै॒लै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु¹¹, उ॒कप्पा॒नै॒मृ॒न्तु॒त्तै॒लै॒कृ॒त्तै॒लै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु¹² सृ॒मृ॒प्पै॒त्तै॒लै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु¹³, आ॒चमनीयम् सृ॒मृ॒प्पै॒त्तै॒लै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु¹⁴. ए॒न्तै॒पै॒पो॒रु॒लै॒लै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु¹⁵ सृ॒मृ॒प्पै॒त्तै॒लै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु¹⁶ अ॒वैै॒अ॒नै॒त्तै॒लै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु¹⁷ शोराष्णाम् मृत्तलियवर्त्तैरैलै॒सृत्तप्पृत्तृत्तै॒लै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु¹⁸ अ॒र्क्षयज्ञै॒लत्तैरैलै॒प्रेरोक्षीत्तुै॒लै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु¹⁹.

प्र॒रुक्तु²⁰, पृ॒क²¹, तृ॒न्तै॒म् रृ॒त्तिनै॒म् मृ॒त्तलियवर्त्तैरैलै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु²² तृ॒न्नै॒लै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु²³ सृ॒मृ॒प्पै॒त्तै॒लै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु²⁴. प्र॒रुक्तु²⁵ नृ॒नै॒रै॒कृ॒त्तै॒लै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु²⁶, नेय मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु²⁷ तयिर²⁸, पाल²⁹, तेऩ मृ॒त्तलियवर्त्तैरैलै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु³⁰, पृ॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु³¹, प्र॒रुक्तु³² तृ॒न्नै॒लै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु³³, तृ॒न्नै॒लै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु³⁴, शोरास्त्रमृ॒प्पै॒त्तै॒लै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु³⁵ शेर्त्तु³⁶, अ॒स्त्रमन्त्तरृत्तिनै॒लै॒मृ॒क्षै॒सै॒पै॒न्तु³⁷,

सुरभिमुद्रां प्रदशर्य¹ अर्हणपूर्वकं² हविर्निवेदयेत्³। 'अतिप्रभूतं⁴ अतिसमग्रं⁵ अतिप्रियतमं⁶ अत्यन्तभक्तिकृतं⁷ इदं स्वीकुर्व' इति⁸ प्रणामपूर्वकं⁹ अत्यन्तसाध्वसविनयावनतो भूत्वा¹⁰ निवेदयत्¹¹॥

ततश्च¹² अनुपानतर्पणे प्रदाय¹³ हस्तप्रक्षालन¹⁴ अचमन¹⁵ हस्तसंमार्जन¹⁶ चन्दन¹⁷ मुखवासताम्बूलादीनि¹⁸ दत्त्वा¹⁹ प्रणम्य²⁰ पुनः²¹ मन्त्रासनं कूर्चेन मार्जयित्वा²², अभ्यर्च्य²³, अनुज्ञाप्य²⁴, पादुके प्रदाय²⁵ तत्रोपविष्टे²⁶, माल्यादिकं²⁷ अपोह्य²⁸ विष्वक्सेनाय दत्त्वा²⁹, पाद्याचमनीय-गन्धपुष्प-धूप-दीपाचमन³⁰ अपूप³¹ फलादीनी³² दत्त्वा³³, आचमन-मुखवासताम्बूल-नृत्त-गीत-वाद्यादिभिरभ्यच्य³⁴, प्रदक्षिणद्वयंकृत्वा³⁵ दण्डवत्प्रणम्य³⁶,

लग्नापि₄ मुक्त्वा अमं प्रत्यार्प्य¹ ओर्हणाम्पुर्वकम्² ओविर्गिवेत्तु येत्³. 'अक्षिप्राप्तु तमं⁴ अक्षिलमक्षुरमं⁵ अक्षिपरियथममं⁶ अक्षयन्तपा₄ कक्षिक्षुरुतमं⁷ इत्तु मं लंवीकुर्व' इती⁸ प्रणामपूर्वकम्⁹ अक्षयन्तलात्तु वसविनयावन्तो पू₄ क्षुवा¹⁰ निवेत्तु येत्¹¹.

ततश्च¹² अनुपानतर्पणे प्रत्याय¹³ ओस्तप्रक्षालन¹⁴ औचमन¹⁵-ओस्तलममार्ज्जुन¹⁶-सन्तुनु¹⁷-मुक्त्वावासताम्पूलात्तु नि¹⁸ तत्त्वा¹⁹ प्रणम्य²⁰ पुनः²¹ मन्त्रासनम् कुर्चेन मार्ज्जुयित्वा²², अप्यर्प्य²³, अनुज्ञाप्य²⁴, पातु²⁵ के प्रत्याय²⁶ तत्त्वेऽपविष्टेऽटे²⁷, माल्यादीकम²⁸ अपोह्य²⁹ विष्वक्सेनाय तत्त्वा³⁰, पात्त्वाय-कुन्त्तु पू₄ त्वा³¹ प-औचमन³²-अपूप³³ पलात्तु नि³⁴ तत्त्वा³⁵, औचमन-मुक्त्वावासताम्पूल-न्तरुत्तक्षु त वात्त्वायादीपि₄ रप्यर्प्य³⁶ प्रत्यक्षिणत्तु व्ययम् करुत्त्वा³⁷, तत्त्वान्तु वृत्तप्रणम्य³⁸,

लग्नापि मुत्तिरे काट्टि¹, अर्प्पणीक्कुमं पावनेण्युत्तन² अमुतु चेय्वीक्क वेण्णुम³. "मिक्वम् अतिकमानवेयम⁴, मिक्वम् निरैर्नन्तु लावेयम⁵, मिक्वम् पर्तीयुत्तन् कुट्टयवेयम⁶, मिक्वम् पक्तीयुत्तन्कुट्टयवेयम⁷ इवर्त्तरै एर्त्तरुक्त केाला वेण्णुम⁸" एन्ऱु⁸ वणक्कत्तु⁹, मिक्वम् पणीवाकत्त तलेशायत्तु¹⁰ अमुतु चेय्वीक्क वेण्णुम¹¹.

पिऱकु¹², तीर्त्तत्तत्तत्त अन्पुत्तन् समर्प्पित्तत्तु¹³, तीरुक्केककला विळक्कुत्तल¹⁴, औचमनम¹⁵, तीरुक्केककला त्तु तुत्तत्तत्तल¹⁶, सन्तुम¹⁷, ताम्पूलम् मुत्तलियवर्त्तरै¹⁸ समर्प्पित्तत्तु¹⁹, वणान्कि²⁰, मेण्णुम²¹ मन्त्रासनत्तत्त तर्प्पेयिना ल तुत्तत्तत्तु²², अर्चसित्तत्तु²³, अनुमति केाला²⁴, पातुकेकये समर्प्पित्तत्तु²⁵, एमुन्तरु लियूला एम्पेपरुमा नुत्तेय²⁶ माला मुत्तलियवर्त्तरैक²⁷ कला न्तु²⁸, विष्वक्सेनारीटम् समर्प्पित्तत्तु²⁹, पात्तयम् औचमन्यम् पू₄ त्वम् तुत्तपम् तीपम् औचमनम³⁰ अप्पम³¹ पழन्कला मुत्तलियवर्त्तरै समर्प्पित्तत्तु, औचमनम् ताम्पूलम् नाट्टियम् इसे वात्तयन्कला इवर्त्तरौल अर्चसित्तत्तु, इरण्णु पिऱत्तक्षिणान्कला चेय्तु, तुत्तयेप्पे पोल विमुन्तु वणान्कि,

பர்ஷ்காஸனம்யூர்சு¹ அனுஜாப்ய² பாடுகே பிரதாய³, தத்ரோபவிஷை⁴ பாதாசமனே ஦த்வா⁵ மால்யமூஷணவச்சாண்பனிய⁶ விஷவக்ஸேநாய ஦த்வா⁷ சுகஶயனாசித⁸ சுகஸ்பஶீ⁹ ச வாஸ:¹⁰ தடுசிதானி ஭ூஷணானி¹¹ உபவீதம் ச¹² பிரதாய¹³ ஆசமனீயம் ஦த்வா¹⁴ ஗ந்஧புஷ்பதூப்பீபாசமனமுகவாஸதாம்பூலாதி஭ிரம்யூர்சு¹⁵ ஶ्रுதிஸுखை:¹⁶ ஸ்தோत்ரை:¹⁷ அபிஷூய¹⁸ ஭ஙவானேவ¹⁹ சுவனியாம்ய²⁰ சுவரூபஸ்திதிப்ரவுத்தி²¹ சுவஶேஷதைகரசேன²² அனேநாத்மனா²³ சுவகியைஶை²⁴ ஦ேஹேந்திராந்த:கரணை:²⁵ சுவகிய²⁶ கல்யாணதமாந்திரம்யாந்²⁷ ஓயைப்ராரிக²⁸ - சாஂஸ்பர்ஶிக²⁹ அம்யவஹாரிகாடி³⁰ சமஸ்தभாగாந்³¹ அதிப்ராந்தாந்³² அதிஸமாந்³³ அதிப்ரியதமாந்³⁴ அத்யந்தாந்³⁵

பர்யங்காஸாமப்₄ யர்ச்ய¹ அநுஜ்ஞாப்ய² பாது₃கே ப்ரதாய³ தத்ரோபவிஷை₄டே⁴ பாத்யாசமனே தாத்வா⁵ மால்ய-பூஷண-வஸ்தராணி அபாஸ்ய⁶ விஷ்வக்ஸேநாய தாத்வா⁷, ஸாகாஷயனோசிதம்⁸ ஸாகாஷப்ரஸம்⁹ ச வாஸ:¹⁰ ச தது₃சிதாந் பூஷணாநி¹¹ உபவீதம் ச¹² ப்ரதாய¹³ ஆசமனீயம் தாத்வா¹⁴ காந்த₄புஷ்பதா₃பூ₃ப- ஆசமாமுகாவாஸதாம்பூ₃லாதி₃பி₄ரப்பர்ச்ய¹⁵, ஸ்ருதிஸாகை₃:¹⁶ ஸ்தோத்ரரை:¹⁷ அபி₄ஷ்டுய¹⁸, ப₄குவானேவ¹⁹ ஸ்வாஸ்யாம்ய²⁰ஸ்வரூபஸ்திதி²¹ப்ரவர்த்தி²²- ஸ்வபோஷாதைகரஸேந²³ அனோந ஆத்மா²⁴ ஸ்வகீயயைஸ்ச²⁴ தே₃ஹேந்தாரிய- அங்க:கரணை:²⁵ ஸ்வகீய²⁶கல்யாணதமத்துரவ்யமயாந்²⁷ ஓளபசாரிக²⁸- ஸாம்ஸ்பர்ஶிக²⁹-அப்ப₄யவஹாரிகாதி₃³⁰ ஸமஸ்தபேராகாந்³¹ அதிப்ரபு₄தாந்³² அதிஸமக்ராந்³³ அதிப்ரியதமாந்³⁴ அத்யந்தப₄க்திக்ருதாந்³⁵

பர்யங்க ஆஸநத்தை அர்ச்சித்து¹, அனுமதி கொண்டு², பாதுகையை ஸமர்ப்பித்து³, அங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு⁴ பாத்யம் ஆசமநம் ஸமர்ப்பித்து⁵, மாலை, ஆபரணங்கள், மேல்வஸ்தரங்கள் ஆகியவற்றைக் களைந்து⁶ விஷ்வக்ஸேநாரிடம் ஸமர்ப்பித்து⁷, சுகமாகச் சயனிப்பதற்கு ஏற்ற⁸ மென்மையான⁹ வஸ்தரதையும்¹⁰, அதற்கு ஏற்ற ஆபரணங்கள்¹¹, யஜ்ஞோபவீதத்தையும்¹² ஸமர்ப்பித்து¹³, ஆசமநம் ஸமர்ப்பித்து¹⁴, புஷ்பம் தூபம் தீபம் ஆசமநம் தாம்பூலம் முதலியவற்றால் அர்ச்சித்து¹⁵, செவிக்கினிய¹⁶ ஸ்தோத்ரங்களால்¹⁷ (திருப்பாவை முதலியவற்றின் சாற்றுப் பாசுரங்களை ஸேவித்து) துதித்து¹⁸, பகவானே¹⁹, தன்னால் நியமிக்கப்படுகிற²⁰ ஸவரூபம் ஸ்திதி ப்ரவர்த்திகளை உடையதும்²¹, தனக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலையே ரஸமாக உடைய²² இந்த ஆத்மாவினால்²³, தன்னுடைய²⁴ தேஹு, இந்தரிய, மனஸ் முதலிய கரணங்களினால்²⁵, தன்னுடைய²⁶, மங்களமான பொருள்களான²⁷ உபசாரங்களான குடை, சாமரம் முதலியவைகள்²⁸, தன்னை ஸ்பர்சிக்கக் கூடியவைகளான அர்க்யம், பாத்யம் முதலியவைகள்²⁹, நிவேதநத்திற்குரிய அன்னம், பழம் முதலியவைகள்³⁰ ஆகிய மிகவும் உயர்ந்தவைகளாய்³² மிகவும் நிறைந்தவைகளாய்³³, மிக ப்ரீதியானவைகளாய்³⁴, மிக்க பக்தியினால் ஆனவைகளாய்³⁵ உள்ள அனைத்து போகங்களால்³¹,

அகிலபரிஜனபரிச்சத்தாந்விதாய¹ ஸ்வஸ்மை² ஸ்வப்ரீதயே³ ஸ்வயமேவ⁴ பிதிபாடிதவான்⁵
இத்யநுஸந்஧ாய⁶ ஭गவந்தமனுஜாப்ய⁷ ஭गவனிவேதிஹவிஶஶோத⁸ விஷவக்ஸேநாய⁹ கிஂचிடுஷ்டத்ய
நி஧ாய¹⁰ அந்யத்ஸர்வ¹¹ ஸ்வாசார்யப்ரமுகேभ்யோ¹² வैஷ்ணவேभ்யோ¹³ ஦त்வा¹⁴, ஭गவद்யாగாவஶிஷ்டை¹⁵
ஜலாடி஭ிர்வ்யை¹⁶ விஷவக்ஸேநம்஭்யர்ச்ச¹⁷, பூர்வஷ்டத¹⁸ ஹவிஶ் ஦த்வா¹⁹, தர்ச்சந் பரிஸமாப்ய²⁰,
஭கவந்த²¹ அஷாங்கேந பிரணமேன பிரணம்ய²² ஶரணமுபாஷ்ட²³॥

மனோबுद்யभிமானேந ஸஹ ந்யஸ்ய²⁴ ஧ராதலே²⁵।

கூர்மவங்யதுர: பாடாந²⁶ ஶிரஸ்தத்ரைவ பஞ்சம²⁷॥

பிரத்கிணஸமேதேந²⁸ த்வேவங்ருபேண²⁹ ஸ்வர்஦ா³⁰।

அஷாங்கேந³¹ நமஸ்கृத்ய³² ஹுபவிஶய³³ அ஗்ரத:பிர்஭ோ:³⁴॥

அகி¹லைபரிஜூநபரிச்சத²ாங்விதாய¹ ஸ்வஸ்மை² ஸ்வப்ரீதயே³ ஸ்வயமேவ⁴
ப்ரதிபாதிதுதவாங்⁵ இதி அநுஸந்த⁴ாய⁶ பகுவங்தமநுஜ்ஞாப்ய⁷ பகுவங்ஸிவேதி⁴த
ஹவி⁸பேஷங்காத்⁸ விஷ்வக்ஸேநாய⁹ கிஞ்சித்து⁹து⁹ருத்ய⁴ ஸ்த⁴ாய¹⁰
அங்யத்ஸர்வம்¹¹ ஸ்வாசார்யப்ரமுகே¹²ப்யோ¹² வைஷ்ணவேப⁴ப்யோ¹³ து⁴தவா¹⁴
பகுவத்யாக⁴வஶரிஷ்டை:¹⁵ ஜலாதி⁴பிர⁴த்யரவ்யை:¹⁶ விஷ்வக்ஸேநம்
அப்யர்ச்ச¹⁷ பூர்வோத்த⁴தம்¹⁸ ஹவிப்ச து⁴தவா¹⁹ தது⁴சநம் பரிஸமாப்ய²⁰,
பகுவங்தம்²¹ அஷ்டாங்கேந பிரணமேன பிரணம்ய²² ஸரணமுபகு⁴ச்சேத²³.

மனோபுத்யபிமானேந ஸஹ ஸ்யஸ்ய²⁴ து⁴ராதலே²⁵

கூர்மவத் சதுர: பாது⁴ாங்²⁶ பிரஸ்தத்ரைவ பஞ்சமம்²⁷

ப்ரது⁴கழிணஸமேதேந²⁸ த்வேவம்ருபேண²⁹ ஸ்வது⁴³⁰

அஷ்டாங்கேந³¹ நமஸ்கருத்ய³² ஹுபவிஶய³³ அக்ரத: ப்ரபோ³⁴

அனைத்து அடியவர், பரிவாரங்களுடனும் கூடிய¹ தன்னைத்² தானே பாதிசெய்து
கொள்வதற்காகத்³ தானே⁴ (திருவாராதனம்) செய்து கொண்டான்⁵ என்று அநுஸந்தித்து⁶,
பகவான் அனுமதி கொண்டு⁷, பகவானுக்கு அமுது செய்வித்து பிரசாதத்ததில்⁸
விஷ்வக்ஸேநருக்குச்⁹ சிறிது எடுத்து வைத்து¹⁰, மற்ற எல்லாவற்றையும்¹¹ தன் ஆசார்யர்
முதலிய¹² பூர்வைஷ்ணவர்களுக்கு¹³ ஸமர்ப்பித்து¹⁴, பகவானுக்குத் திருவாராதனம் செய்து
மிகுந்த¹⁵ தீர்த்தம் முதலிய பொருள்களால்¹⁶ விஷ்வக்ஸேநரைப் பூஜித்து¹⁷, முன்பு எடுத்து
வைத்திருந்த¹⁸ பிரசாதத்தையும் ஸமர்ப்பித்து¹⁹ அந்தப் பூஜையை முடித்து²⁰, பகவானை²¹
எட்டு அங்கங்கள் கூடிய பிரணாமத்தினால் வணங்கிச்²² சரணம் அடையவேண்டும்²³.

மனம், புத்தி, அபிமானம் (அஹங்காரம்) இவை (மூன்றையும்) அடக்கி²⁴, தரையில்²⁵

ஆமைபோல் நான்கு கால்கள்²⁶ (கைகள் இரண்டு, கால்கள் இரண்டு), தலை ஆகிய

ஐந்தும்²⁷ (தரையில் படும்படி) ப்ரதகழிணத்தோடு கூடியதாய்²⁸ இப்படி²⁹ எப்போதும்³⁰

அஷ்டாங்கத்துடன்³¹ எம்பெருமான் திருமுன்பே³⁴ நமஸ்கரித்து³², அமர்ந்து³³....

இत्युक्तोऽषाङ्गप्रणामः¹। ஶரணागतिप्रकारश्च பूर्वोक्तः²। தतः³ அर्द्यजलं ப्रदाय⁴
भगवन्तमनुज्ञाप्य⁵ பूजां ஸமापयेत्⁶॥

இதி ஶ்ரீभगவத்ராமானுஜவிரचிதோ நித்யग்ரந்தஸ்ஸமாஸः⁷ ॥

இத்யுक्तः அஸ்தாங்கப்ரணாமः¹. ஶரணாகதீப்ரகாரஸ்ச பூர்வோக்தः². ததः³
அர்க்யஜலம் ப்ரதாய⁴ பகவங்கமநுஜ்ஞாப்ய⁵ பூஜாம் ஸமாபியேத்⁶.

இதி ஶ்ரீபகவத்ராமானுஜவிரசிதோ நித்யக்ரந்தஸः⁷ ஸமாப்தः⁷

என்று அஸ்தாங்கப்ரணாமம் கூறப்பட்டுள்ளது¹. சரணாகதி செய்யும் முறை முன்பே
கூறப்பட்டது². பிறகு³ அர்க்ய தீர்த்தத்தை ஸமர்ப்பித்து⁴, பாவானுடைய அனுமதி கொண்டு⁵,
திருவாராதனத்தை முடிப்பது⁶.

ஶ்ரீபகவத் ராமானுஜர் அருளிய நித்யக்ரந்தம் நிறைவடைந்தது⁷.

ஆத்மீயம்

- (உப), தன்னுடைய ஸம்பந்தியானது. சர்வம், வீடு, கேஷ்டரம், தனம், தான்யம், மனைவி, பிள்ளை முதலானவைகள்.

ஆத்மேச்வரம்

- (ஸம்), (ஆத்மந: எச்வர:; தம) தனக்குத்தானே நியந்தாவானவைன. ஸர்வேச்வரனை. (தன்னை ஒழுந்த மற்ற அறிவில் பொருள், அறிவுள் பொருள் ஆகியவற்றுக்குத் தான் நியந்தாவானதுபோல், தனக்கு வேறொரு நியந்தாவை உடையன்றலன் என்றபடி).

ஆத்மயம்

- (உப), வ்யாப்யம். (சர்வம், "ஜததாத்மயம்" முதலானவை (சா.உ.).

ஆத்யந்திக ப்ரளாயம்

- (தத்ஸ), திரும்பிவருதவில்லாத ப்ரளாயம் -மோகஷம். (மோகஷமடைந்தவனுக்கு, ஸம்ஸாரத்தில் மற்றது ஜன்மம் இல்லையாகையால் அது ஆத்யந்திக ப்ரளாயமாகிறது).

ஆதர்வணம்

- (உப), ஆதர்வா என்கிற ருஷியினால் ஸ்வத்போமஹிமையினால் த்ருஷிடமான அதர்வண வேதத்தின் ஸமூஹம், தத்ஸம்பந்தியான ருக்.

ஆததாத

- (ஸம்), (துதாஞ் - தாநே, ஆஜ்பு, ஜாஹோ, கர்த்தரி லிங்) (1) க்ரஹிக்கக்கடவன், (2) வாங்கக்கடவன், (3) ஸம்பாதிக்கக் கடவன்.

ஆததே

- (ஸம்), (துதாஞ் - தாநே, ஆஜ்பு, ஜாஹோ கர்த்தரி லிட்) க்ரஹித்தான்.

ஆததீத

- (ஸம்), (துதாஞ் - தாரணபோஷணயோ: - ஆஜ்பு, ஜாஹோ, கர்த்தரி லிங்) (1) ஸ்தாபிக்கக்கடவன், (2) ஸம்பாதிக்கக் கடவன், (3) க்ரஹிக்கக் கடவன், (கர்பமாததீத, யச ஆததீத, அக்நி நாததீத முதலானவை).

ஆதரம்

- (தத்ஸ), (1) ப்ரீதி, (2) ஸம்மானம், (3) கொண்டாட்டம்.

ஆதராதிசயம்

- (தத்ஸ), அதிசயிதமான ஆதரம் - அதிகமான ப்ரீதி.

ஆதரிக்கை

- (உப), (1)ப்ரீதிபண்ணுகை, (2)ஸன்மானிக்கை-கொண்டாடுகை.

ஆதர்ச:

- (ஸம்), தர்ப்பணம் - கண்ணாடி.

ஆதர்சிதம்

- (உப), நன்றாகக் காண்பிக்கப்பட்டது. (ஸந்மார்க்கம்).

ஆதாநம்

- (உப), (1) க்ரஹணம், (2) வாங்குகை, (3) ஸ்வீகரிக்கை.

ஆதாய

- (ஸம்), க்ரஹித்து.

ஆதாயம்

- (தத்ஸ), ப்ராப்தி - லாபம். (தந ஆதாயம்).

ஆதி (தத்ஸ),ஆதி:

- (1) காரணபூதன், (இது, உபாதாநம், நியித்தம், ஸஹகாரி என்கிற மூன்று விதமான காரணத்தையும் சொல்லும்). (2) (ஆதியத இத்யாதி:) தாரகாதிகளான ஸ்வீகரிக்கப்படுமெவன் - ஸர்வேச்வரன். (3) முதல் - பூர்வம், ("அபெவ ஸஸர்ஜாதெள" மநு), (4) ஆரம்பம், (5) முதலிலே உண்டானது.

ஆதிகவி

- (தத்ஸ), (1) கவிகளுக்கெல்லாம் முன்னே உண்டான கவி - பூர்வாமாயண கர்த்தாவான வால்மீகி ருஷி. (இவர்க்கும் முன்பு உண்டான ப்ரபந்தங்கள் யாவும் வாக்யமூபங்களாய் இருந்தன என்றும், இவரைத் தொடங்கி ஸர்வலக்ஷணோபேதமான சந்தோரூப ப்ரபந்தம் உண்டாயிற்று என்றும் சொல்லுவர்கள். (2) ப்ரஹ்மா. ("தேநே ப்ரஹ்ம ஹ்ருதாய ஆதிகவயே" பாக.பு.1.1.1).

ஆதிகாரணம்

- (உப), மூலஹேது - ஜகத்காரணபூதரான பிரமன் முதலானவர்களுக்கும் காரணமானவன் - விஷ்ணு.

ஆதிகேசவன்

- (தத்ஸ), (ஆதி:-ய:-ஸ: -ஆதிகேசவ:) திருவாட்டாறு எம்பெருமான். கேரள தேசம், நம்மாழ்வார் மங்களாசாசனம் (திருவாய். 10-2). மயிலையிலும்

ஆதித்யன்

ஸ்ரீபெரும்பூதூரிலும் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான்கள்.

- (தத்ஸ), ஸுரியன். இவன், கச்யப ப்ரஜாபதிக்கு அதிதி என்னும் பார்யையிடத்தில் பிறந்தவன். (இவனுடைய பார்யையான ஸம்ஜ்ஞை என்பவள் வேறு கல்பத்தில் இவனுடைய மிக்க தீவிரமான தேஜஸ்ஸை பொறுக்கமாட்டாதிருக்க, அவனுடைய தந்தையான த்வஷ்டா என்பவன் இந்த ஸுரியனை பன்னிரண்டு துண்டங்களாக்கிவிட்டான். அவற்றில் ஓவ்வொரு துண்டங்களும் ஓவ்வொரு ஸுரியனாய் வெவ்வேறு பெயரைப் பெற்று பன்னிரண்டு மாதங்களுக்கும் ஓவ்வொருவர் தனித்தனியே அதிபதிகளானார்கள். அவர்களின் பெயர்கள் - (1)விவஸ்வாந், (2) அர்யமா, (3) பூஷா, (4) த்வஷ்டா, (5) ஸவிதா, (6) பக: (7) தாதா, (8) விதாதா, (9) வருண: (10) மித்ர:, (11) சக்ர:, (12) உருக்ரம:, ஆகிய இவர்களாம்).

ஆதிபர்வம்

- (தத்ஸ), மஹாபாரதத்தில் பதினெட்டு ஸர்க்கங்களில் முதலாவதான பர்வம், (இதனுள், (1) அநுக்ரமணீகாபர்வம், (2) பர்வஸங்க்ரஹ பர்வம், (3) பெளங்யபர்வம், (4) பெளலோம பர்வம், (5) ஆஸ்திக பர்வம், (6) அம்சாவதரண பர்வம், (7) ஸம்பவ பர்வம், (8) ஐதுக்ரஹ பர்வம், (9) ஹிதிம்பவத பர்வம், (10) பகவத பர்வம், (11) சைத்ர ரத பர்வம், (12) ஸ்வயம்வர பர்வம், (13)வைவாஹிக பர்வம், (14) விதுராகமந ராஜ்யலாப பர்வம், (15) அர்ஜூந வந்வாச பர்வம், (16) ஸாபத்ராஹரண பர்வம், (17) ஹரணாஹரண பர்வம், (18) காண்டவதாஹ பர்வம், (19) மயதர்சந பர்வம், ஆகிய 19 பர்க்கங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இப்பர்வத்தில் அத்யாயங்கள், 260. இதிலுள்ள கதாஸங்க்ரஹம், அவாந்தரபர்வநாம ச்ரவண மாத்ரத்தினால் ப்ராயச: தெரியவருகிறதாகையால் எழுதவில்லை).

ஆதிபரதன்

- (தத்ஸ), ப்ரயப்ரத வம்சத்தில் ஒரு அரசனான ருஷபனுடைய பிள்ளை. (இவன் சில காலம் தர்மமாக ராஜ்ய பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த பின்பு தன்னுடைய பிள்ளையான ஸாமதி இடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்பித்துவிட்டுத் தான் தபஸ் பண்ணுகைக்காக ஸாளக்கிராமத்துக்குப் போனான். இவன் ராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தபடியால் இவ்வர்ஷத்துக்கு பாரத வர்ஷம் என்று பேராயிற்று. பிறகு ஸாளக்கிராமத்தில் தபஸ் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், ஒரு நாள் மத்தியாற்றும் மஹாந்திக்கரையில் சென்று மாத்யாற்றிக் ஸ்நாநம் செய்து நித்ய கர்மத்தை முடித்துக் கொண்டு நின்றவளவில், அங்கு ஒரு கர்பினியான மான் வந்து நீர் குடிக்கப்படு, அப்பொழுது ஒரு ஸிம்மம் இரைச்சலிட, அத்தைக் கேட்டுஅந்த மான் பயந்து அந்நதிக்கு அக்கரையில் செல்ல ஒருப்பட்டு ஆகாசத்தில் கிளம்பிப்போம்போது அவ்வேகத்தினால் வயிற்றிவிருந்த குட்டி நழுவி அந்நதி ஜலத்தில் விழி, பின்பு அம்மானும் பின்னும் இரண்டடி சென்று அப்புறம் போகமாட்டாமல் அந்நீரிலே விழுந்து ப்ராணை விட, அத்தை யெல்லாம் கண்டிருந்த இந்த பரதன் கருணை கூர்ந்து மாத்ர ஹ்ரீனையான அந்தக்குட்டியை எடுத்துக்கொண்டு வந்து தன்னாச்ரமத்தில்

வைத்து வளர்த்து, அதினிடத்தில் மமதாபுத்தியைப் பண்ணி அது ஒருகால் காணாவிடில் பலவிதமாக ப்ரலாபித்துக் கண்டல்லது தரிக்க மாட்டாதபடி மிகவும் ஸ்நேஹித்து வந்தான். இப்படி செல்லும் நாளில் இவனுக்கு மரணாகாலம் கிட்டினவாறே இம்மான் குட்டி எதிரே நிற்க அதினிடத்தில் ஸ்நேஹபாசத்தோடு கூடியவனாய் அந்நினைவுடனே ப்ராணனை விட, அந்த அந்திமஸ்மருதி பலத்தினால் மோகஷத்தை அடையப் பெறாதவனாய், மறுபிறவியில் மானாகப் பிறந்தான். அப் பிறவியில், முன் ஜன்மத்தில் யோகாப்யாஸ மஹிமையினால் முன் ஜன்மத்தில் தன்னுடைய செயல்களை யாவும் நினைத்துப் பரிதபித்து அன்னம், பானம் முதலானவைகளில் ஆசையற்று இப்படி சிலநாள் சென்றவாறே அந்த மான் சர்ரமும் கழிந்து ச்ரோதரியமான ஒரு உத்தம ப்ராஹ்மண குலத்தில் பிறந்து, தன்னுடைய முன் ஜன்ம வரலாற்றை எல்லாம் நினைத்து, ஜ்ஞானாதிகளாய், இம்மை மறுமைகளான எல்லா ஸாம்ஸாரிக பலங்களையும் விருப்பமற்று, அவற்றுக்கு ஸாதநமான யாகம் முதலான க்ரியாகலாபாங்களிலும் வைராக்யமுற்று, வேதம் முதலானவற்றை ஓதாமலும், தன்னுடைய ஜ்ஞானாதிக்யத்தை ப்ரகாசிப்பியாமலும் ஜடம் போலிருந்தார். அதனால் இவர்க்கு ஜட பரதன் என்று பேராயிற்று. இவருடைய மஹிமையை அறியாமல் ஸஹோதரர்களும் மற்றுமுள்ள பந்துக்களும் இவரைத் தள்ளிவிட, தன் இஷ்டப்படி திரிந்து கொண்டு இருக்கையால், ஸௌவீரராஜனுடைய புருஷன் காளிக்கு நரபலி கொடுக்கக் கருதி, அதற்காக யாராகிலும் அகப்படுவார்களோ என்று தேடிக்கொண்டு வருகையில் இவரைக் கண்டு பிடித்துக்கொண்டுபோய் காளி கோவிலில் நிறுத்தி வாளை உருவப்புக, அவ்வளவிலே அக்காளி இவர் மஹிமையை அறிந்து, மிக்க கோபத்துடன் பிம்பத்தில் நின்றும் வெளிப் புறப்பட்டு வந்து அந்த ராஜபுரஷனைப் பிடித்துக் கிழித்து சின்னபின்னமாக்கி அவன் ரக்தத்தைப் பானம்பண்ணி, இவரைக் கொண்டாடிப் போகவிட, இவர் முன்போலவே திரிந்து கொண்டிருந்தார். பின்பு ஒருகால், ஸௌவீரராஜன் கபில மகரிஷியிடம் தத்வார்த்தம் கேட்க விரும்பி பல்லக்கு ஏறிப்போக, வழியிலே இவரைக்கண்டு "இவன் பருத்திருக்கிறான், நன்றாகச் சமை எடுப்பான்" என்று பல்லக்கு சுமக்கச் சொல்ல, இவரும் தன் பாப்த்தை எல்விதத்திலாகிலும் கழிக்கக் கோலி பல்லக்கு சுமக்கப்புக்கு, மற்றவர்களோடு ஒக்கப் போகாமல் மெள்ள மெள்ள நடவாநிற்க, அதினால் அப்பல்லக்கு அசைந்து அசைந்து போகக்கண்டு அவ்வரசன் இவரை சீக்கிரமாக நடக்கச் சொல்ல, அம்மூலமாக அரசனுக்கும் இவர்க்கும் சில பேச்ச வார்த்தைகள் நடக்கையால் இவரை ஜ்ஞானாதிகர் என்று அறிந்து ஸௌவீரராஜன் கீழே இரங்கி இவர் பாதங்களில் பணிந்து தத்வார்த்தங்களை உபதேசிக்க வேணும் என்று வேண்டிக்கொள்ள, அவனுக்கு, சர்ராத்ம விவேகம் தொடங்கி ஸகல பரமார்த்தங்களையும் உபதேசித்தார். இத்தை ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் 2ம் அம்சத்தில் காண்க).

(३३) यत्तु स्थूलोऽहं, कृशोऽहमिति शारीरेऽहंप्रत्ययो दृश्यत इति, तदपि पर्यालोचनीयम् । तत्राप्यन्तःशारीरमहमाकारमेव किमपि वस्त्वहङ्कारो गोचरयति, न पुनश्चाक्षुष इव देहप्रत्ययः स्थौल्यबाल्यादियोगिदेहमात्रम् । अत एव ममेदं गृहमितिवत् ममेदं शारीरमिति भेदप्रतिभासो व्यवहारश्च । नह्यसौ साक्षात्प्रतीतभेदनिमित्तः प्रतायमानः शिलापुत्रकशारीरव्यपदेशवदैपचारिको युक्त आश्रयितुं ममात्मेतिवत् ।

(३४) तत्रात्मशब्दस्यात्मनि वृत्तैरैकार्थ्यादविवादाच्च युक्तं तथाऽश्रयणम् । नचैवमत्र । अतो देहव्यतिरेकिणश्चेतनस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वात्तसंबन्धिनि लाक्षणिको देहेऽहंशब्द-प्रयोगः ।

(33) मुनिपु - ‘नाओं परुमனானவன்’, ‘நான் மெலிந்தவன்’ என்றெல்லாம் ஸரீரத்தைப் பற்றி ஏற்படக்கூடிய ‘நான்’ என்கிற அறிவு காணப்பட்டதே? - என்று யாதொரு கேள்வி எழுப்பப்பட்டதோ, அதுவும் விசாரிக்கத் தக்கதே! ஏனெனில், அங்கு ‘நான்’ என்கிற இந்த அறிவானது ஸரீரத்துக்குள்ளே இருக்கக்கூடிய ஒரு வஸ்துவைக் குறிப்பிடுகிறதேயன்றி, கண்ணால் காணப்படும் இந்த தேவூத்தைப் பற்றிய அறிவைப்போலே பருமன் - இளமை முதலிய தன்மை களுடன் கூடிய தேவூத்தை மட்டுமே காட்டுவது அன்று. அதனால்தான் ‘என்னுடைய வீடு’ என்பதுபோலே ‘என்னுடைய ஸரீரம் இது’ என்று ஸரீரத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் பேது³ம் உணரப்படுகிறது; (அப்படியே) பேசவும் படுகிறது. (இங்கு ஒரு கேள்வி எழவாம்:) ‘என்னுடைய ஸரீரம்’ என்கிற இந்த வழக்கானது லோகத்திலே எல்லாருக்கும் இயல்பாக ஏற்படக்கூடிய ஒன்றுதான். அந்த வழக்கினை ‘இது பொம்மையின் ஸரீரம்’ என்கிற வார்த்தைப்பாட்டைப் போலவே உபசார வழக்கு என்றே கொள்ளலாமே! எங்ஙனம் ‘என்னுடைய ஆத்மா’ என்கிற வழக்கினை ‘உபசாரவழக்கு’ என்று நீங்கள் கொள்கிறீர்களோ, அங்ஙனமே! [அதாவது - தேவூம் வேறு, ஆத்மாவேறு என்று கூறும் வேதாந்திகளாகிற உங்கள் பகுத்திலே, ‘நான்’ என்கிற இந்த பதத்திற்கு தேவூத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவே அர்த்தமாகிறது என்று கொண்டு, ‘என்னுடைய ஆத்மா’ என்கிற வார்த்தைப் பாட்டை ‘உபசாரவழக்கு’ என்று நீங்கள் கொள்வதுபோலே, சார்வாகர்களாகிற எங்கள் பகுத்தில் ‘என்னுடைய தேவூம்’ என்கிற இந்த வார்த்தைப்பாட்டையே ‘உபசார வழக்கு’ என்கிறோம். எங்குனே லோகத்திலே ஒரு மரபொற்றையைக் குறித்து ‘இந்த பொற்றையின் ஸரீரம் இது’ என்று கூறுகிறோமோ, அது பேரவை! உண்மையில், பொற்றை மற்றும் ஸரீரம் ஆகிய இரண்டு சொற்களும் ஒரே வஸ்துவைத்தான் குறிக்கின்றன; ஆனாலும் கூட, இந்த இரண்டு பதத்தையும் பிரித்துக்கொண்டு, இரண்டிற்கும் பேதுத்தைச் சொல்லும் வழக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறதல்லவா! அதுபேரவை இங்கும்! - என்பது பூர்வபகுதியின் கருத்து.]

(34) (இதற்கான மறுமொழி:) அங்ஙனே கொள்ள முடியாது. அங்கு ஆத்ம ஸப்தத்திற்கு உண்மையான பொருளானது ‘நான்’ என்கிற சொல்லாலே குறிப்பிடப்படும் ஒரு வஸ்துவாகையாலும், அதில் நம் இருவருக்கும் விவாதம் (மாற்றுக்கருத்து) ஒன்றுமில்லாமையாலும் அதனை ‘உபசாரவழக்கு’ என்று கொள்கிறோம். ஆனால், கீதாசார்யன் ஜனவரி 2017

(३५) बाह्यविषयेषु परस्परविश्वासंख्यासंनिवेशग्रहणेन व्यतिरेकस्य स्फुटत्वात् आत्मनि तादृशस्त्रपान्तराग्रहणेन देहाभेदप्रतिभासभ्रमोऽविवेकिनाम् । इतश्च-इच्छानुविधायिस्व-व्यापारोऽयमात्मा । इच्छयैव हि सङ्कल्पयति स्मरत्यभ्यूहति च । शरीरमपि तदिच्छानुविधायिशय-

‘एन्नुत्तेय शरीरम्’ एन्कीर इन्त वழक्के ‘उपचार वழक्कु’ एन्ऱु चेाल्लमृदियातु. [अठावतु, चार्वाक पक्षित्तिलुम् वेतान्तिकीर्णि पक्षित्तेतप् बेगलवे ‘नान्’ एन्कीर चेाल्लुक्कुम् ‘आत्मा’ एन्कीर चेाल्लुक्कुम् बेगरुगावतु औरे वस्तुवे एन्ऱु उप्पुक्केगर्णप्पट्टिरुक्कीरतु. अन्त रीष्यत्तिल एन्त रीवात्मुम् इल्लै. एन्वे चार्वाक पक्षित्तिलुम्कूट ‘एन्नुत्तेय आत्मा’ एन्ऱु चेाल्लुम्पेगोतु, ‘एन्नुत्तेय’ एन्कीर चेाल्लिर्कु मूलगण ‘नान्’ एन्कीर पत्तिनागेल्लेये आत्मगवेक कुरीप्रिट्टिरीट्टेगल, अट्टतु मूरुपदियुम् ‘आत्मा’ एन्ऱ चेाल्लेलच चेस्प्पतु उपचारमाकत्तगन्! एन्वे ‘एन्नुत्तेय आत्मा’ एन्ऱु चेान्नगाल, अठर्कु - ‘नान्’ आकीर आत्मा एन्कीर अर्तत्तेतये अवर्कारुम् केगर्णलेण्णुम्. आनाल ‘एन्नुत्तेय शरीरम्’ एन्कीर इट्टिले अप्पदिवरातु. तेहृत्तेतक काट्टिलुम् आत्मा वेऱु एन्ऱु चेान्नगाल्लगन्, लेगकत्तिल एल्लागरुक्कुम् एर्पट्कूटिय अन्त वழक्कीर्णसीयाक निर्वलरीक्कमुदियुम् - एन्पतु इतन्करुत्तु.) एन्वे, तेहृत्तेतक काट्टिलुम् वेऱुपट्टताणे औरु चेतन्नन् (अरीवत्तेयवन्) प्रत्यक्षिमाक एल्लरालुम् ‘नान्’ एन्ऱु अरीयप्पट्टिकेयाले, शरीरत्तिन्मीतु एर्नीस्चेाल्लप्पट्टुम् ‘नान्’ एन्कीर इन्त पत्प्रयोगमाणतु उपचार वழक्कु एन्ऱे तेहृकीरतु.

(35) वेणीप्पत्तार्त्तन्कलाण कुटम्, वस्तरम् मुत्तलियवेवकीले औन्ऱुक केान्ऱु तनीत्त तन्मेयुटन्न इरुक्कक्कूटियताण वेववेऱुपट्ट वन्नन्नाम् - अलावु - एन्नन्नीक्के - वदिवम् मुत्तलियवेवकला अरीन्तु केान्वतन्नाले, अवेकारुक्कुल वेऱ्ऱुमेयाणतु तेसीवाकप् पुलप्पट्कीरतु. आनाल, आत्माविन् विषयत्तिलो अतर्निकेन्ऱु तनीत्त औरु आकारम् (वदिवम्) अरीयप्पटात्तहाले, ‘तेहृमेआत्मा’ एन्कीर इन्त प्रमम् अवीवेकिकारुक्कु एर्पट्कीरतु. मेलुम्, तन्न इस्केयिनाले आत्माविर्कु ‘मुयर्शी’ एन्कीर व्यापारम् (चेयल्पारु) एर्पट्कीरतु. अतावतु, इस्केयेक केान्नटे ज्ञेवनाणवन् संकल्पम् चेयकीराण; नीनेवु-पट्तिक्केान्कीराण; अल्लतु ऊहरीक्कीराण. शरीरमुम्कूट आत्माविन् इस्केक्कु इनांक उरांकुतल, उट्कारुतल, एमुन्तिरुत्तल मुत्तलिय व्यापारन्कलेक केान्नटाय इरुक्कीरतु. एन्वे इव्विरण्णिरुक्कुम् अपेत् प्रमम् एर्पट्कीरतु. एन्वन्नम् सिप्पियेप पार्त्तु अतील वेळीयेण्ऱु प्रमाणतु, इरण्णिरुक्कुम् औरे वित्तमाण वन्नन्नाम् इरुप्पत्तनाले एर्पट्कीरतें, अकुपोलवेवे इन्कुम्. (अठावतु, अपेत् प्रमम् एर्पट्वेण्ऱुमेन्ऱगल इरण्ऱु वस्तुक्कारुक्कीटयेयेऔरु बेगत्तत्तन्मय अरीयप्पट वेण्णियीरुक्कुम्. शिप्रीक्कुम् वेळीक्कुम् उल्ल बेगत्तत्तन्मयावतु

நாஸனோதாநாடிசேஷமிதி ஭வத்யभேதப்ரம:, ஶுக்திரஜதாவிவ | பிணிஹிதமநஸஸ்து ஜாதுதயா ஸிங்கு-
ந்தமஹமாகாரமர்஥மநவயவம्, இடமிதி பரிஸ்஫ுரதஸ்தூலாடவயவினஶஶரீராத்புதாபராக்ஷயந்த்யே |

(३६) ஭வந்தி ச - ஜாநமிதி பிற்யஶஶரீரவிஷயே ந ஭வதி; அர்஥ாந்தரவிஷயே வாடயம்;
அப்ரகாஶமானதடவயவப்ரதி஭ாஸத்வாத् ; ய எவ்பிரகார: ஸ ததா, யதா அயமிதி பிற்஭ாஸ:; யத்
ஶரீரவிஷயம், ந ததா, யதா உமயஸ்மத் ஶரீரஜாநம் | ததா ஶரீரமஹஂப்ரத்யயாஒசரோ ந ஭வதி,
இடமிதி ஗ூஹமாணத்வாத्, ஬ாஹேந்தியாஹத்வாநா, ஘டாடிவதிதி |

அவற்றின் பளபளப்பான வண்ணமே! அதுபோலலே, தேவற்த்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் இருக்கக்கூடியபொதுத்தன்மையாதெனின்இச்சைக் கீணங்கச் செயலாற்றுதலே! - என்பது இங்கு தெரிவிக்கப்படுகிறது.) ஆனால் மனதைத் தன் வசப்படுத்தியுள்ள ஞானிகளோவெனில் ‘நான்’ என்று உணரப்படக்கூடியதாய் எவ்வித அவயவங்களுமற்றதாய் அறியும் தன்மையுடன் கூடியதாக உணரப்படும் ஆத்மாவை, ‘இது’ என்று தோன்றும்படி ஸ்தூலமானதாய் பல அவயவங்களைக் கொண்டதான ஶரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவே ப்ரத்யக்ஷத்தில் உணர்கிறார்கள்.

36. மேலும், ஶரீரத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது என்கிற இவ்விஷயத்திலே பல அநுமாந ப்ரயோகங்களும் உள்ளன. ‘அறிகிறேன்’ என்கிற இந்த அறிவானது ஶரீரத்தை இலக்காகக் கொண்டதன்று; ஶரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறொரு வஸ்துவையே இலக்காகக் கொண்டது; ஏனெனில் ஶரீரத்தின் அவயவங்களான கை - கால் முதலியவைகளை இலக்காக்காமலேயே (இந்த அறிவு) உண்டாவதாலே. (எனவே) ‘யாதொரு அறிவு ஶரீரத்தின் அவயவங்களை இலக்காக்காமல் உண்டாகுமோ, அது ஶரீரத்தைப் பற்றியதன்று, இந்த அறிவைப் போலே’ - என்பது முதல் அநுமாநம். (அதாவது, ஶரீரத்தைப் பற்றிய அறிவு என்று சொன்னால், அந்த அறிவானது ஶரீரத்தினுடைய அவயவங்களையும் விஷயிகரிக்கவேணும். ஆனால் ‘நான் அறிகிறேன்’ என்கிற இந்த அறிவோ, கை - கால் முதலிய அவயவங்களை விஷயிகரிக்காமலேயே உண்டாகிறது - என்பதே அனைவருக்கும் ஏற்படும் அநுபவம். எனவே இந்த அறிவு ஶரீரத்தை இலக்காக்காமல் மற்றொன்றையே - அதாவது, ஆத்மாவையே - இலக்காக்குகிறது என்று தேறுகிறது.) மேலும், ஶரீரமானது ‘நான்’ என்கிற அறிவிற்கு விஷயமன்று, ‘இது’ என்று உணரப்படுவதாலே; அல்லது, வெளிப்புலன்களாலே க்ரஹிக்கப்படக்கூடிய தொன்றாகையாலே, குடம் முதலியவைகளைப் போலே. [யாதொரு வஸ்து ‘இது’ என்று அறிப்படுகிறதோ, அல்லது வெளி இந்த்ரியங்களாலே உணரப்படுகிறதோ, அது ‘நான்’ என்கிற உணர்வுக்குத் தொடர்பு இல்லாதது - என்கிற வ்யாப்தி (நியம்) உலகினர் அறிந்த ஒன்றே. ஶரீரமுக்கூட இவ்வாறே ‘இது’ என்று உணரப்படக்கூடியதாகவும், புறப் புலன்களாலே க்ரஹிக்கப்படக் கூடியதாகவும் இருக்கிறது. எனவே அதுவும்கூட ‘நான்’ என்கிற அறிவிற்கு இலக்கன்று - என்பது தாத்பர்யம்.] கீதாசார்யன் ஜனவரி 2017

(३७) किंच,

अपरार्थं स्वमात्मानमात्मार्थेऽन्यच्च जानतः ।

सञ्चातत्वात्परार्थेऽस्मिन् देहे कथमिवात्मधीः ॥ - (५)

(३८) सर्वस्य बाह्याभ्यन्तरभोगवर्गस्य शब्दसुखादेरात्मार्थतां, भोक्तुश्चात्मनोऽनन्यार्थतां, सर्वस्य शेषितां प्रत्यक्षतः प्रतिपद्यामहे । न च शरीरमनन्यार्थम्, संघातत्वात् । संघाता हि सर्वे परार्था दृष्टाशशयनासनरथादयः । न च संघाताः संहतशरीराद्यर्था दृश्यन्त इत्यात्मनोऽपि संहतत्वमापद्यत

37. मेलुम्, मर्त्रिराण्ऱुक्काकवल्लामलं तनक्केकन्ऱे तन्त आत्मावेयुम्, आत्मावुक्केकन्ऱे मर्त्र अणेत्तुप बेपारुन्कलायुम् तेतीन्तु केकाण्णिरुक्कक्कुट्टियवनुक्कु, पल अवयवंकलिं चेरक्केकयिं वटिवाय अतनालेये प्रिवर्वर्त्तिर्काकवे इरुक्कक्कुट्टिय तेलूरुक्तिल आत्मा एन्कीर अरिव एप्पदि एर्पदुम्? [अठावतु, यगेताण्ऱु पल वस्तुक्कलिं कुट्टेर्य इरुक्कुमो, अतु प्रिरुक्काकवे इरुक्कुम् - एन्कीर नियमम उन्नतु. मेलुम्, इवलेवारुवनुम तन्त आत्मावेत तनक्केकन्ऱे तेतीन्तुकेकाण्णिराणेयन्ऱी, प्रिरुक्केकन्ऱु तेतीन्तु केकाण्णिमाट्टाण्. आक, तेलूरुमान्नतु कुट्टेवटिवाणपदियाले प्रिवर्त्तिर्काकवे इरुक्कुम्. प्रिवर्त्तुक्काक इरुप्पत्ताकयाले अतु आत्मावाक इरातु. इतनागलं शरीरमान्नतु आत्मा अन्ऱु एन्ऱु तेरुक्तिरुतु.]

38. शप्तु_३ ाती वेणीविषयाङ्कलुम् सा_१क_२-तु_३:क्क_२ाती_३ उ॑ंविषयाङ्कलुमाकीर अणेत्तु प्रेष्टुक्य विषयाङ्कलुम् आत्मावीर्केकन्ऱुम्, प्रेष्टुक्तावाण आत्मावो (ज्ञेनो) मर्त्रिवर्वरुक्कुमल्लामलं तनक्केयाक उ॑ंलातु एन्ऱुम्, अवन्ण एल्ला वस्तुक्कलुक्कुम् (अवर्त्तेप पयन्केकाण्णिराले) प्रेषेषी (स्वामि) एन्ऱुम् प्ररत्यक्षमाक नाम उ॑नाकीरोम्. आ॑नालं शरीरमो मर्त्रिराण्ऱुक्काक एन्ऱु इल्लामलं तनक्काकवे इरुक्कुम् एन्पत्ताक इल्लाये! अतु ओरु लंक_४ातुमाय (अवयवयक्कलिं कुट्टेच चेरक्केक वटिवाय) इरुक्कक्कुट्टियतु. चेरक्केकयाय इरुक्कक्कुट्टिय अणेत्तु वस्तुक्कलुम् प्रिवर्त्तिरिण उपयोक्तृत्तिर्काकवे एन्पत्ते नाम पार्त्तिरुक्कीरोम्. उत्ताहूरणमाक, प्रक्केक - इरुक्केक - तेर॒ मृत्तलियवेकल. इंकु ओरु केळंवी ए॑म्लाम्: अतावतु, कुट्टु वस्तुक्कलाय इरुक्कक्कुट्टिय शयनम्, आ॑सनम्, रत्तु_२ मृत्तलियवेकलं पल वस्तुक्कलिं चेरत्तियालाण इन्त शरीरत्तिर्काकवे इरुक्कक्कुट्टियवेकलं एन्पत्तु तेतीकीरतेह॒! एन्वेव, इन्त शरीरम् आत्मावीर्काक एन्ऱु चेळल्लुम्पेतु, आत्मावुम्कृट ओरु चेरत्तिप बेपारुन्ताणो? - एन्पत्ते अन्तक केळंवी. [इतन्त करुत्तावतु: चेरत्तिरुपमाय इरुक्कुम् वस्तुक्कलं मर्त्रिराण्ऱुक्काकवे इरुक्कुम् एन्ऱु कृ॒रुम्पेगमुतु, अन्त मर्त्रिरारु वस्तुवुम्कृट चेरत्तिप बेपारुन्ताकवे